Σχολική Εφημερίδα

ΟνειροΖούμ

Η εφημερίδα του 1ου Γενικού Λυκείου Κερατσινίου

Απρίλιος 2008
Έτος 2ο – φύλλο 5ο

Ξαναγεννιέμαι?

Δύσκολη η περίοδος
είναι της εφηβείας,
οι αλλαγές παρά πολλές
αυτής της ηλικίας.

Το σώμα αλλάζει εντελώς,
γίνομαι πια γυναίκα,
κι όλοι το χαρακτήρα μου
βαθμολογούν με δέκα.

Οι προβληματισμοί πολλοί
μπερδεύουν το μυαλό μου,
μιλιούνια ερωτηματικά
κάθονται στο πλευρό μου.

Να τα εξηγήσω προσπαθώ
Μα πια δεν βγάζω άκρη,
Και όταν δε τα παρατώ
Με πιάνει μαύρο δάκρυ.

Από μεγάλους προσοχή
Και σεβασμό γυρεύω,
Μα νιώθω τόση μοναξιά
Όταν δε τα κατέχω.

Τα πρότυπα μου διαλεχτά
Με λογική και ήθος
Περήφανη νιώθω γι' αυτά,
Το διαλαλώ στο πλήθος.

Υποχρεώσεις σχολικές
πνίγουν το πρόγραμμα μου,
και χρόνο για χαλάρωση
γυρεύει η καρδιά μου.

ΒΙΒΗ ΜΑΡΑΝΤΙΝΟΥ, Α4

Αγάπη
Σελ. 10

Λες να μας… ενώνουν ?
Σελ. 13

Ας χτίσουμε τη ζωή μας στο ύψος των ονείρων μας…

Έχετε νιώσει ποτέ τόσα πολλά συναισθήματα που νομίζετε ότι σας πνίγουν ;

Πιστέψατε ποτέ σε κάτι που δεν ήταν πραγματικό;

Νιώσατε κάποια στιγμή απ' τα ουράνια να πέφτετε στην πραγματικότητα και πολλές φορές στην απογοήτευση;

Όλοι το έχουμε νιώσει αυτό...Άλλοι ίσως φοβήθηκαν να το νιώσουν ή ακόμα χειρότερα, το αγνόησαν…Απ' τα λάθη μας μαθαίνουμε…Έτσι δεν λένε; Κατά πόσο όμως εμείς οι ίδιοι είμαστε έτοιμοι να αποδεχτούμε ότι κάνουμε λάθη;...Γιατί φοβόμαστε, γιατί δεν θέλουμε να δεχτούμε τα λάθη μας…; Στο 2008, στο σήμερα, δεν μπορώ να καταλάβω τους ανθρώπους…ή μάλλον δεν μπόρεσα να τους μάθω…Κατά τη γνώμη μου,…οι «μάγκες» της ζωής είναι αυτοί που δεν φοβούνται να δείξουν ό,τι αισθάνονται, αυτοί που δεν φοβούνται το άγνωστο, αυτοί που ρισκάρουν κάθε στιγμή…αυτοί που δεν δειλιάζουν να «τσαλακωθούν»…Κάθε λεπτό που περνάει δεν γυρνάει πίσω…Κάθε στιγμή που ζεις μπορεί να είναι η τελευταία…Ποτέ δεν ξέρεις αν τα άτομα που αγαπάς θα 'ναι πάντα δίπλα σου…Σκεφτείτε λίγο…Θελήσατε ποτέ να πείτε τόσα πράγματα σε ανθρώπους που αγαπάτε αλλά δειλιάσατε; Απομακρυνθήκατε ποτέ επειδή φοβηθήκατε; Μακάρι να μην άνηκα σ' αυτούς τους ανθρώπους, μακάρι να είχα τη δύναμη να τα κάνω πράξη…μακάρι να μην δείλιαζα…άλλες φορές μου βγήκε σε καλό. .άλλες πάλι όχι…άλλες θα δείξει το μέλλον…

Όμως τι, αλήθεια, είναι η ζωή;; ένα κατακόκκινο τριαντάφυλλο…και ξέρετε τι είμαστε εμείς; αυτοί που βιαστήκαμε να μεγαλώσουμε…Εκείνοι που αρπάξαμε το πλέγμα της ζωής, νομίζοντας πως ένα τριαντάφυλλο δεν πληγώνει, και έτσι γεμίσαμε τα νιάτα μας πληγές…

Όντως η ζωή είναι ένα τριαντάφυλλο με τ' αγκαθάκια του…Με την κατάλληλη φροντίδα η όψη του ομορφαίνει…με τ' αγκαθάκια του όμως πληγώνει…Επιλογή μας είναι αν θα γιατρέψουμε τα σημάδια αυτά ή θα τα κρατήσουμε για να θυμόμαστε…

Χτίσε τη ζωή σου στο ύψος των ονείρων σου…αυτό μου έλεγε κάποιος που τώρα πια έχει φύγει…και ξέρετε κάτι; Νομίζω η προσπάθεια αξίζει…

ΑΡΓΥΡΟΥ ΜΑΡΙΛΕΝΑ, Β1

Ένας καβγάς μέσα στη τάξη
Σελ. 6

Έρευνα
Σχέσεις μαθητών – βαθμών
Σελ. 9

Υπεύθυνοι καθηγητές:

ΙΓΝΑΤΙΑΔΗΣ Θ.

ΜΠΑΚΟΛΟΥΚΑ Σ.

Σε αυτό το φύλλο βοήθησαν οι καθηγήτριες **Αντωνία Βαρθαλίτου**, **Μαρία Ζερβουδάκη**, **Νικολέτα Διαμαντίδου**, **Κωνσταντίνα Ζερβογιώργη** και ο καθηγητής **Παύλος Τζαμαλής** του Σχολείου μας.

Ευχαριστούμε τους μαθητές του τμήματος Α4 και του τμήματος επιλογής Βπληροφορικής για τη βοήθειά τους στη ψηφιοποίηση των κειμένων τόσο σε αυτό το φύλλο όσο και στο προηγούμενο.

Επικοινωνήστε μαζί μας!

Στέλνοντας e-mail στην δ/νση του Σχολείου μας:

mail@1lyk-kerats.att.sch.gr

υπόψη ΟΝΕΙΡΟΖΟΥΜ!

Μπορείτε να δείτε και να κατεβάσετε τα φύλλα της εφημερίδας μας από την ιστοσελίδα του σχολείου :

http://1lyk-kerats.att.sch.gr

Απόκριες '08

...και του χρόνου καλύτερα.

Ο "Αριστοτέλης" ξεκινά

Λίγοι ήταν τελικά οι γονείς που αποφάσισαν, μια Τετάρτη απόγευμα, να έλθουν στο σχολείο μας και να ψηφίσουν για την εκλογή του συμβουλίου του Συλλόγου Γονέων και Κηδεμόνων. Είναι αλήθεια πως όλα αυτά τα σχήματα περνούν μια κρίση, και ως εκ τούτου ήταν αναμενόμενο. Αλλά, σε πρώτη φάση, δεν πειράζει και πολύ. Το θέμα είναι αυτοί που εκλέχτηκαν να έχουν όρεξη και διάθεση να υλοποιήσουν τις ιδέες τους. Γιατί, όπως λέει και το τραγούδι -*...και οι παρέες γράφουνε ιστορία...*- λίγοι μπορεί να πετύχουν πολλά και μετά θα πλησιάσουν και οι άλλοι. Αρκεί να προσπαθήσουν σιγά -σιγά να ξεφύγουν από τις τυπικές –διεκπεραιωτικές δραστηριότητες, που αποτελούν την ταφόπλακα όλων αυτών των σχημάτων μαζικής δράσης.

Έτσι κι αλλιώς προβλήματα και θέματα πάντα υπάρχουν. Εμείς διατυπώνουμε κάποιες μας σκέψεις μας για κάποια απ' αυτά, θεωρούμε δε αυτονόητο πως οι γονείς θα κάνουν τις δικές τους εκτιμήσεις και επεξεργασίες. Ένας τομέας, στον οποίο η ενεργοποίηση του συλλόγου θα μπορεί να αποβεί ουσιαστικός, είναι – σε συνεργασία με τους καθηγητές - οι παρεμβάσεις για παιδαγωγικού τύπου προβλήματα, με στόχο τη βελτίωση της απόδοσης των μαθητών μας και της ενίσχυσης των δεσμών τους με το σχολείο. Με προϋπόθεση ότι το συμβούλιο θα έχει τεντωμένες τις κεραίες του και θα αφουγκράζεται τους προβληματισμούς μαθητών και γονέων, όλα μπορούν να γίνουν πιο συγκεκριμένα και πιο αποτελεσματικά. Σε τελική ανάλυση, οι γονείς και ως φορολογούμενοι πολίτες, δικαιούνται να έχουν απαιτήσεις για την ποιότητα των παρεχομένων υπηρεσιών του όποιου σχολείου, όπως εξάλλου και της κάθε δημόσιας ή ιδιωτικής υπηρεσίας. Επίσης, πρωτοβουλίες για σύσφιξη των σχέσεων μεταξύ όλων των μελών της σχολικής μας κοινότητας μπορούν να αποδώσουν, μιας και είμαστε 'σχολείο γειτονιάς'. Η σύσφιξη αυτή βοηθάει και στο να γίνονται πιο εύκολες οι ψυχικές ανταλλαγές μεταξύ μας κάτι που συχνά δημιουργεί εύκρατο κλίμα στο σχολείο.

Δύο άλλα θέματα, που κατά τη γνώμη μας επείγουν, σχετίζονται με το νέο κτίριο του σχολείου μας. Το πρώτο έχει να κάνει με τον αριθμό των αιθουσών. Δώδεκα(12) αίθουσες προβλέπονται στα σχέδια και εμείς, χρόνια τώρα, όταν αναπτύσσουμε τα τμήματα των κατευθύνσεων, χρειαζόμαστε δεκατέσσερις(14) αίθουσες. Αν τώρα, που είναι στην αρχή, δεν γίνει κάποια παρέμβαση, θα αναγκασθούμε -για να λειτουργούμε κανονικά- να «κάψουμε» κάποιες αίθουσες που προορίζονται για άλλη χρήση και αυτό καλό είναι να μη συμβεί. Το δεύτερο θέμα έχει να κάνει με τα 1233 καινούργια πράσινα ή βιοκλιματικά σχολεία που έχει αναγγείλει το ΥΠΕΠΘ. Δίπλα στο Σχιστό είναι το καινούργιο κτίριο και είναι προφανές ότι έχουμε ανάγκη από εκείνα τα στοιχεία που χαρακτηρίζουν τα «πράσινα σχολεία». Η συνεργασία με το σχολείο και τη Δημοτική Αρχή, γι΄ αυτούς τους στόχους, θεωρείται απαραίτητη. Απλώς, κάποιος πρέπει να πάρει την πρωτοβουλία.

Οι γονείς που εκλέχτηκαν στο συμβούλιο του Συλλόγου είναι οι εξής: κ. Βουγιουκλάκη, κ. Βρεττού, κ. Γιαννουλίδης, κ. Μπιλίνης, κ. Παχωπός, κ. Σκορδίλη και κ. Τσιγγούνη.

Εμείς ως εφημερίδα, τους ευχόμαστε καλή δύναμη για ένα δημιουργικό έργο και θα είμαστε πάντα ανοιχτοί σε ό,τι μας ζητήσουν.

Επιτέλους, την Τρίτη 18 Μαρτίου πραγματοποιήσαμε περίπατο. Μπορεί η απεργία του ΗΣΑΠ να μας ανέτρεψε τα σχέδια την τελευταία στιγμή, αλλά μαθητές και καθηγητές πήγαμε με τα πόδια από το Σταθμό στη Μαρίνα Ζέας κι εκεί χαρήκαμε τον ήλιο, τη θάλασσα, την κουβέντα και το παιχνίδι. Καλό μας έκανε αφού βγήκαμε για λίγο από τις σχολικές αίθουσες και αφήσαμε πίσω το άγχος μας.

Σάββατο 22 Μαρτίου 2008, ώρα 12.00

ΓΡΑΦΟΥΝ:

ΛΙΛΙΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, Β3

ΣΟΥΛΤΑΝΑ – ΤΑΤΙΑΝΗ ΤΥΡΟΥ, Β3

Για μία ακόμη φορά κατευθυνόμαστε προς την πλατεία Συντάγματος προκειμένου **να ενισχύσουμε με την παρουσία μας το πανελλαδικό αντιπολεμικό συλλαλητήριο**. Βγαίνοντας από το μετρό ακούγαμε φωνές από μεγάφωνα να καλούν όλους στο Σύνταγμα, ενώ κοπέλες και αγόρια μοίραζαν φυλλάδια, αυτοκόλλητα και πλακάτ με μηνύματα. Αφού εξοπλιστήκαμε καταλλήλως προχωρήσαμε με το πλήθος. Μέσα σε λίγα λεπτά η κυκλοφορία είχε διακοπεί και ο δρόμος είχε γεμίσει με μαθητές, φοιτητές και εργάτες Έλληνες αλλά και αλλοδαπούς. Ιδιαίτερη εντύπωση μας προξένησε ένας ηλικιωμένος κύριος που κρατούσε στο ένα χέρι της φωτογραφία του προέδρου των Η.Π.Α. και στο άλλο μία αυτοσχέδια κρεμάλα ‘ όταν του ζητήσαμε να φωτογραφηθεί για εμάς δεν μας αρνήθηκε. Η λαϊκή ορχήστρα Μίκης Θεοδωράκης καθώς και γνωστοί τραγουδιστές έδιναν ιδιαίτερο ηχόχρωμα στη διαδήλωση.

Τα 5 χρόνια από την εισβολή στο Ιράκ, τα 9 χρόνια από τον βομβαρδισμό της Γιουγκοσλαβίας, η εξάπλωση του πολέμου του Μπους στη Μέση Ανατολή και η επιστροφή στα Βαλκάνια, οι εκατομμύρια νεκροί στο Ιράκ και στο Αφγανιστάν, οι εικόνες φρίκης στη Γάζα έδωσαν ώθηση για τις μαζικές κινητοποιήσεις ανά τον πλανήτη. Ακτιβιστές φοιτητές που πρωτοστάτησαν στο πρόσφατο κύμα καταλήψεων στα πανεπιστήμια της Σερβίας ήταν εκεί για να μεταφέρουν το μήνυμα της ειρήνης στα Βαλκάνια, της αντίστασης στο ΝΑΤΟ και **για να μιλήσουν για τη λύση από τη μεριά των λαών και όχι των κυβερνήσεων**.

Μετά τη συναυλία και τις ομιλίες ακολούθησε πορεία προς την πρεσβεία των Η.Π.Α. Τα συνθήματα που ακούγονταν ήταν πολυάριθμα και καυστικά, όπως: “Λευτεριά στην Παλαιστίνη”, «Θέλουμε χρήματα για τα σχολεία και όχι για εξοπλισμούς στην Αραβία”, “Όσο σκοτώνονται εργάτες στη Βαγδάτη εμείς θα διαδηλώνουμε στον κόσμο απ’ άκρη σ’ άκρη”. Τα συνδικάτα που συμμετείχαν ήταν η ΓΣΕΕ, η ΑΔΕΔΥ, το ΕΚΑ, η ΟΛΜΕ, η ΔΟΕ, η ΟΜΥΛΕ, η ΠΟΕΔΧΒ, η ΠΟΕΔΗΝ, η Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο, η Πακιστανική Κοινότητα Ελλάδος, η Μουσουλμανική Ένωση, Φοιτητικοί Σύλλογοι, η ΑΚΕ, η ΚΕΑΔΕΑ κ.α. Η προσέλευση του κόσμου ήταν ιδιαίτερα ενθαρρυντική και ευτυχώς αποφεύχθηκαν επεισόδια.

Η Γη μας

ΧΡΥΣΟΠΟΥΛΟΥ ΠΟΛΥΤΙΜΗ, Α3

Ο πλανήτης Γη. Το ομορφότερο και το καλύτερο δώρο που μπορούσε να δώσει ο Θεός στην ανθρωπότητα! Το θέμα είναι, τι κάνουμε εμείς; Τη φροντίζουμε ή όχι;

Βλέπουμε καθημερινά να λένε στις ειδήσεις: «Ανεβαίνει η θερμοκρασία της γης», «Οι πάγοι λιώνουν», «Το φαινόμενο του θερμοκηπίου γιγαντώνεται», «Από την πηγή οξυγόνου μας, τον Αμαζόνιο, αρχίζουν και κόβουν δέντρα». Μα τι γίνεται; Κανείς δεν ασχολείται με τη Γη και την καταστροφή της, που κοντοζυγώνει εξαιτίας μας;

Ας δούμε το θέμα: απλοί άνθρωποι, όπως εσείς και εγώ, προσπαθούμε να βάλουμε ένα λιθαράκι στη διάσωση της γης μας – καλό αυτό! Υπάρχουν διάφορες οργανώσεις, όπως η Greenpeace, ο Αρκτούρος και άλλες μικρότερες, που βοηθάνε. Ως τώρα, απ’ ό,τι βλέπουμε, προσπαθούν πολλοί. Άραγε, τι γίνεται; Οι μεγάλες δυνάμεις βοηθάνε;

Ναι, με τον τρόπο τους... Μας καταστρέφουν τον πύργο που πάμε να φτιάξουμε. Με το να κάνουν πολέμους (κι έτσι σκοτώνονται χιλιάδες άνθρωποι), να κυνηγάνε το κέρδος, να κατασκευάζουν πυρηνικές βόμβες (άλλοι τόσοι νεκροί)!... Είδατε; Βοηθάνε!!!... Στη μείωση του πληθυσμού!!...Οπότε... ας τους αγνοήσουμε! Δεν πρόκειται ποτέ να βοηθήσουν. Ας το προσπαθούμε εμείς! Ακόμη και το πιο μικρό βοηθάει! Όπως, το να διαχωρίζουμε τα απορρίμματα και να πετάμε τα ανακυκλώσιμα υλικά στους προορισμένους γι’ αυτό κάδους ανακύκλωσης, να αντικαταστήσουμε τις λάμπες πυρακτώσεως με αυτές που κάνουν οικονομία στην κατανάλωση ρεύματος, να χρησιμοποιούμε με μέτρο και φειδώ τις ηλεκτρικές συσκευές, να κάνουμε οικονομία στην κατανάλωση νερού και να έχουμε επίγνωση ότι τα αποθέματα στερεύουν για τις επόμενες γενιές.

Ας μην καταστρέψουμε το δώρο που μας χάρισε ο Θεός. Δεν υπάρχει άλλος πλανήτης να κατοικήσουμε!... ας φτιάχνουμε εμείς τον πύργο και, όταν μας τον γκρεμίζουν οι άλλοι, ας ξαναρχίζουμε!!...

THE BRAIN: Η ΠΙΟ ΑΝΑΤΡΕΠΤΙΚΗ ΚΑΙ Η ΠΙΟ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ!

Πριν λίγες μέρες επισκεφθήκαμε την πρώτη βιωματική έκθεση στην Ελλάδα «The Brain – Η δύναμη του μυαλού», στον Ελληνικό Κόσμο. Σκοπός της επίσκεψης ήταν να ανακαλύψουμε καινούριες λειτουργίες του εγκεφάλου και να εξερευνήσουμε τις ήδη υπάρχουσες, μέσα από μια σειρά δραστηριοτήτων. Έτσι, ενώ διασκεδάζαμε, ταυτόχρονα μαθαίναμε. Εξασκήσαμε τη μνήμη μας, ανακαλύψαμε αν πάσχουμε από χειμερινή κατάθλιψη, μπορέσαμε με τη σκέψη μας να ελέγξουμε τον πόνο, οδηγήσαμε επιτυχώς ένα πατίνι που όταν στρίβαμε το τιμόνι δεξιά, εκείνο έστριβε αριστερά και επιχειρήσαμε (με παταγώδη αποτυχία) να ανέβουμε μια παράξενη ανεμόσκαλα... Ακόμα, ανακαλύψαμε κάποιες βασικές διαφορές ανάμεσα στον γυναικείο και τον ανδρικό εγκέφαλο (και... όχι!, το μέγεθος δε συνεπάγεται ευφυία), εξασκήσαμε τις αισθήσεις μας και μάθαμε ότι ο εγκέφαλός μας ξεπερνάει κατά (πάρα μα πάρα) πολύ την ταχύτητα ακόμη και του πιο δυνατού επεξεργαστή στον κόσμο. Η έκθεση αυτή αποδείχτηκε μια αξέχαστη εμπειρία και αποτέλεσε μια μοναδική ευκαιρία να γνωρίσουμε το πιο θαυμαστό όργανο του σύμπαντος: τον ανθρώπινο εγκέφαλο!! ☺

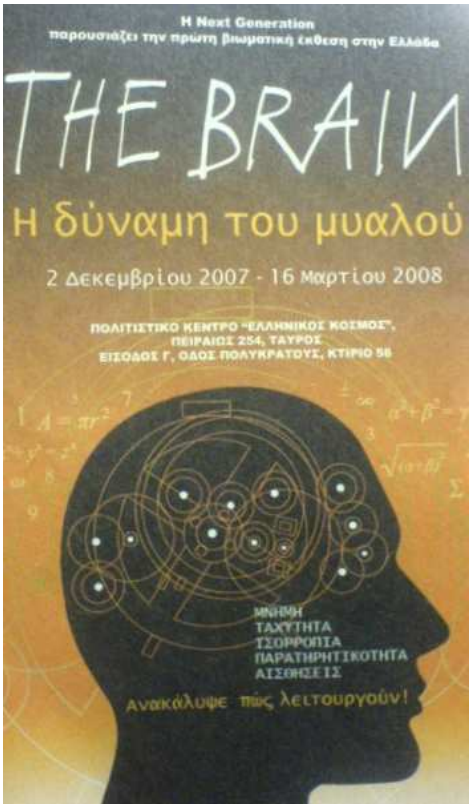

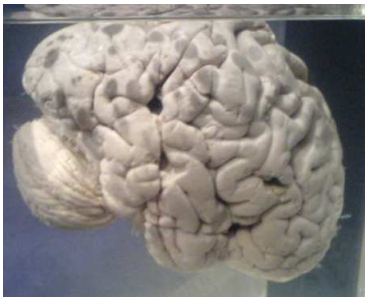

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΕΞΑΔΑΚΤΥΛΟΥ - Γ1 - ΜΑΡΚΕΖΙΝΑ ΣΙΓΑΛΑ - Γ3

ΟΙ ΠΥΛΩΝΕΣ ΤΗΣ ΔΕΗ-2

Δε γυρίσαμε και πολύ και έτσι μάθαμε λίγα γι΄ αυτό το θέμα. Για το λόγο αυτό διατηρούμε τις επιφυλάξεις μας και, αν κάτι είναι ανακριβές, θα επανορθώσουμε. Το θέμα μας είναι οι πυλώνες της ΔΕΗ στην περιοχή του Πρεσόφ. Μάθαμε λοιπόν τα εξής: α)Εδώ και μήνες έχει κατατεθεί επερώτηση στη Βουλή από τους βουλευτές της Β΄Πειραιά, κ. Λιντζέρη και κ.Λαφαζάνη. Η ερώτηση απευθύνεται στο ΥΠΕΧΩΔΕ και, μέχρι στιγμής, δεν έχει δοθεί απάντηση. β) Η Δημοτική Αρχή του δήμου μας, με επιστολή της, έχει καλέσει τη ΔΕΗ να προβεί στις απαραίτητες εκείνες ενέργειες, ώστε να μη δημιουργείται κανένα πρόβλημα στην υγεία των κατοίκων της περιοχής. γ) Η δημοτική κίνηση πολιτών «Καλή Μέρα Κερατσίνι» έχει καλέσει τον «ΔΗΜΟΚΡΙΤΟ» για να μετρήσει τις ακτινοβολίες που εκπέμπονται, και γενικά ασχολείται με το θέμα. δ) Κάτοικοι της περιοχής έχουν μαζέψει γύρω στις 600 υπογραφές και απαιτούν να παρθούν μέτρα για την προστασία της υγείας τους. Φαίνεται λοιπόν πως υπάρχουν Άνθρωποι που θέτουν ένα πρόβλημα και υπεύθυνοι που απαντούν με τη Σιωπή τους. Το λιγότερο που μπορούμε να προτείνουμε στους υπεύθυνους είναι ν΄ ανοίξουν τα λεξικά στη λέξη 'διάλογος' και μετά να σκεφτούν αν η φράση «προστασία της υγείας των πολιτών» τους λέει κάτι ή τους αφήνει παγερά αδιάφορους. Και να τους λέει κάτι, θα πάρουν κάποια μέτρα; Έχουμε πάντως την εξής απορία. Αν κατοικούσαν σ΄ αυτήν την περιοχή δικοί τους άνθρωποι, θα αντιδρούσαν με τον ίδιο τρόπο; Να επισημάνουμε τέλος πως η περιοχή ανήκει στη σφαίρα τροφοδοσίας μαθητών του σχολείου μας.

Θ.Ι.

Εκδρομές, στου Απρίλη τις μυρωδιές…

Εκδρομές…του παιδιού η χαρά και…άλλος για Σύρο τράβηξε κι άλλος για Χανιά

Αρχές του Απρίλη η Β' πάει με τον κ.Κάρτου, τον κ.Κουφόπουλο και την κ.Αντωνοπούλου στο νησί του Βαμβακάρη και ...γλυκιά μου Φραγκοσυριανή. Έρχονται αυτοί και μας κουνά το μαντηλάκι η Γ΄ για το νησί του Καζαντζάκη και δεν… δεν …είμαι ελεύθερος. Συνοδοί οι κ.Βαρθαλίτου, η κ.Ζερβουδάκη, ο κ.Παππάς και η συνεκδότρια κ.Μπακολουκά.

Όλοι βαθιά μέσα μας το ξέρουμε πως, κατά βάση, από τους εκδρομείς εξαρτάται το πόσο καλά θα περάσουν. Και, αν τα καλύτερα ξεφαντώματα, τα πιο χαρούμενα ξενύχτια και οι πιο τρελές πλάκες είναι μέσα στο πρόγραμμα, όλα αυτά, χωρίς αίσθημα, στο τέλος μια ξινίλα αφήνουν και πονοκέφαλο. Γι' αυτό τους ευχόμαστε να τους γλυκάνει το μέλι του κοινού εκείνου συναισθήματος, που φτιάχνεται με τη συνεισφορά όλων των εκδρομέων. Και, αν τους προκύψουν και ωραίες φάσεις, ας μας τις στείλουν στην εφημερίδα να σκάσουμε από τη ζήλεια μας!

Χρόνια τώρα, αυτές τις εκδρομές τις οργανώνουμε μόνοι μας, χωρίς πράκτορες και πρακτορεία. Έχει λίγο παραπάνω τρέξιμο αλλά αξίζει τον κόπο, μιας και γλιτώνουμε - έστω και με λύση «από πάνω» - από εκείνα τα πλάσματα του Θεού που κάνουν γάμους με ξένων κουφέτα. Εν πάση περιπτώσει, το θέμα προκαλεί εντάσεις –ιδιαίτερα μεταξύ των μαθητών- και σε πολλά σχολεία είναι ένα φίδι που έχουν στον κόρφο τους. Οπότε δε θα πρέπει να συζητιέται ανοικτά μέσα στις τάξεις, στους συλλόγους και στα σπίτια; Νομίζουμε πως αυτός είναι ο μόνος τρόπος, ώστε, κάποτε, αν είναι δυνατόν, να μη βρίσκεται ούτε ένα από τα μέλη των σχολικών κοινοτήτων που να τσιμπάει στα γκρίζα κόλπα της αγοράς.

Ηλεκτρομαγνητικό Περιβάλλον

Την Πέμπτη 7 Φεβρουαρίου τα τμήματα Γ' θετική και Γ' τεχνολογική1 με τη συνοδεία των καθηγητών μας βρεθήκαμε στο Πολιτιστικό κέντρο «Αντώνης Σαμαράκης» στα Ταμπούρια για να παρακολουθήσουμε μία διάλεξη με θέμα το ηλεκτρομαγνητικό περιβάλλον και τις συνέπειες που αυτό προκαλεί. Στην ομιλία αυτή που οργάνωσε ο δήμος μας, μίλησαν καθηγητές φυσικοί των ΤΕΙ Πειραιά και Αθήνας καθώς επίσης και ο αντιπρόεδρος της Ένωσης Ελλήνων Φυσικών, δρ. Τσιτομενέας.

Αρχικά απ' τη μία υπάρχουν οι φυσικές ηλεκτρομαγνητικές πηγές που είναι ουράνια σώματα (π.χ. Ήλιος, Σελήνη κ.λ.π.) και το γήινο περιβάλλον (π.χ. έδαφος, κεραυνός, ηλεκτρικό και μαγνητικό πεδίο) και απ' την άλλη οι τεχνητές ηλεκτρομαγνητικές πηγές στις οποίες ανήκουν οι εκπέμπουσες κεραίες, οι συσκευές και τα καλώδια που διαρρέονται από ισχυρά ηλεκτρικά ρεύματα, οι φούρνοι, τα laser, η οξυγονοκόλληση κ.α. Τόσο το υλικό των πηγών όσο και τα Η/Μ πεδία μπορεί να επιδράσουν σε άλλα τεχνητά ή φυσικά γειτονικά συστήματα και να προκαλέσουν λειτουργικές επιπτώσεις ή να επιδράσουν σε ζωντανούς οργανισμούς και να επιφέρουν βιολογικές επιπτώσεις που διερευνώνται με την εποπτεία της Παγκόσμιας Οργάνωσης Υγείας. Οι βιολογικές, λοιπόν, επιδράσεις διακρίνονται σε θερμικές, που εκδηλώνονται ως αύξηση της θερμοκρασίας των κυττάρων και στις αθερμικές που εκδηλώνονται ως αλλαγές στη φυσιολογία.

Γι αυτό το λόγο πρέπει να λαμβάνονται κάποια μέτρα προστασίας σε ατομικό, οικογενειακό και εργασιακό επίπεδο που να στηρίζονται στη **συνετή αποφυγή**, που για τον απλό άνθρωπο και ιδιαίτερα για τους νέους σημαίνει έκθεση με προστατευτικά υλικά, από μακριά και για λίγο. Ταυτόχρονα σε κρατικό επίπεδο η αδειοδότηση και ο έλεγχος πρέπει να στηρίζονται στους κανόνες ακτινοπροστασίας, δηλαδή α) στην αιτιολόγηση, β) την οριοθέτηση και γ) τη βελτιστοποίηση, για την εγκατάσταση και τη χρήση κεραιών, συσκευών κ.τ.λ.

Τελειώνοντας με την ομιλία του ο τελευταίος ομιλητής αναφέρθηκε στα κινητά τηλέφωνα, κάτι που ειδικά εμείς οι νέοι, πρέπει να προσέξουμε ιδιαίτερα. Το κινητό ή το ασύρματο τηλέφωνο σε κατάσταση αναμονής πρέπει να απέχει από τα ζωτικά όργανα, ενώ κάθε συνδιάλεξη να είναι σύντομη (0,5 – 1 λεπτό) και να ακολουθεί πεντάλεπτη αναμονή για να ηρεμήσουν τα κύτταρα στα οποία επέδρασαν τα ΗΜ πεδία. Για μεγαλύτερη διάρκεια μπορεί να χρησιμοποιείται hands free ή ανοικτή συνομιλία, αφού όμως το φορητό τηλέφωνο απομακρυνθεί (0,5 – 1 m) απ' το σώμα που επιβάλλεται και σε κλειστούς χώρους, ενώ πρέπει να αποφεύγεται η τηλεπικοινωνία κοντά σε ηλεκτρονικές διατάξεις σημαντικές για την υγεία ή τη ζωή.

Συνεπώς πρέπει να αποφεύγεται η έκθεση ευαίσθητων ηλεκτρονικών διατάξεων και η παραμονή επί μακρόν μέσα στις ζώνες λειτουργικής και βιολογικής επικινδυνότητας, χωρίς το αντίθετο να σημαίνει και βεβαιότητα βλάβης ή νόσησης. Τέλος είναι σημαντική και η κατάλληλη ενημέρωση του κοινού, για τις λειτουργικές και βιολογικές επιδράσεις, ώστε να μην υπάρχει τεχνοφοβία που βλάπτει περισσότερο από τις όποιες επιπτώσεις.

Έτσι, λοιπόν, έκλεισε την ομιλία του ο κ. Τσιτομενέας και μας έβαλε όλους σε σκέψεις.

Ευχαριστούμε την κα Αλεξοπούλου και τον κ. Μαραγκό για την πρότασή τους να παρευρεθούμε μαζί με άλλα σχολεία του Κερατσινίου σ' αυτή τη διάλεξη.

Σας χαιρετώ, μέχρι το επόμενο φύλλο μας.

ΚΙΑΜΙΛΗ ΣΙΣΣΥ, Γ2

Η πιο διάσημη εξίσωση του 20ου αιώνα

Ασφαλώς πρόκειται για την γνωστή μας εξίσωση για την οποία οι περισσότεροι έχουμε ακούσει ή δει...$E=mc^2$...Πώς όμως προέκυψε; Τι σκοπό ήρθε να υπηρετήσει;

Την εποχή που πρωτοπαρουσιάστηκε (1905) από τον Άινστάιν, κανείς δεν εντυπωσιάστηκε. Δεν είχαν καταλάβει πως με αυτήν άρχισε η νέα εποχή για τον άνθρωπο. Εποχή, με τις μεγαλύτερες από ποτέ φιλοδοξίες για την επιστήμη και ταυτόχρονα με τους πιο ακραίους εφιάλτες για καταστροφή. Μέσα σ' αυτή την απλή εξίσωση περιέχεται η ατομική βόμβα και όλες-ας ελπίσουμε ειρηνικές- οι εφαρμογές της πυρηνικής ενέργειας. Ο Άινστάιν κατάφερε να συνδέσει 2 μεγέθη που μέχρι τότε έμοιαζαν να είναι ανεξάρτητα: τη μάζα και την ενέργεια.

Η μάζα ενός σώματος είναι ταυτόχρονα κι' ένα μέτρο του περιεχομένου του σε ενέργεια. Αυτό έρχεται να μας πει αυτή η εξίσωση. Ο συντελεστής c = 300.000 km/sec, είναι η ταχύτητα του φωτός. Έτσι λοιπόν, η μερική μόνο απελευθέρωση ενέργειας σήμαινε ότι η Χιροσίμα* είχε καταστραφεί από τη μετατροπή σε ενέργεια μάζας που ζύγιζε σημαντικά λιγότερο από τη γομίτσα που έχουν μερικά μολύβια στην άκρη τους. Αυτή η ενέργεια προκύπτει από την διάσπαση του πυρήνα που οδηγεί σε αλλεπάλληλες πυρηνικές αντιδράσεις απελευθερώνοντας μεγάλα ποσά ενέργειας. Ισχύει όμως και το αντίστροφο της σχέσης αυτής. Δηλαδή κάθε μεταβολή ενέργειας σε κάποιο σύστημα έχει ως αποτέλεσμα την αύξηση της μάζας του. Για παράδειγμα όταν ζεσταίνουμε το φαγητό μας, η κατσαρόλα αποκτά μεγαλύτερη μάζα. Ωστόσο αυτές οι μεταβολές της μάζας είναι ελάχιστες…Η θεωρία της σχετικότητας έρχεται να μας αποδείξει λοιπόν ότι η μάζα δεν είναι τίποτα άλλο παρά αποταμιευμένη ενέργεια.

Ο Stepehn Hawking παρατηρεί το εξής: "Πολλοί έχουν χρεώσει την κατασκευή της βόμβας στον Άινστάιν, επειδή αυτός ανακάλυψε την σχέση μεταξύ μάζας και ενέργειας. Είναι σαν να κατηγορούμε τον Νεύτωνα ότι προκαλεί τις πτώσεις των αεροπλάνων επειδή ανακάλυψε την βαρύτητα"

Τέλος, αξιοσημείωτο είναι και το γεγονός ότι ο συνδετικός κρίκος ανάμεσα στην μάζα και την ενέργεια είναι η ταχύτητα του φωτός. Βλέπουμε για ακόμα μια φόρα το φως και την καθοριστική σημασία του για την εξέλιξη της επιστήμης.

ΣΩΤΗΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΛΙΔΗΣ Β1
ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΓΙΑΛΟΥΣΗΣ Β1

***** Πόλη της Ιαπωνίας, 350.000 κατοίκων που καταστράφηκε από την πρώτη ατομική βόμβα, που έριξαν οι Αμερικανοί το 1945

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,

Σήμερα γνώρισα μια κοπέλα και ζήλεψα (πραγματικά) πολύ. Πίστευα ότι ποτέ δεν θα υπήρχε λόγος εξαιτίας του οποίου θα ζήλευα τον οποιοδήποτε. Κι όμως ο λόγος βρέθηκε. Από τη συζήτηση που είχα μαζί της έμαθα πως περνά το χρόνο της σε ένα περιβάλλον εντελώς διαφορετικό και πολύ πιο ελκυστικό από αυτό που ζω εγώ. Και δεν εννοώ το οικογενειακό. Αναφέρομαι στο σχολικό περιβάλλον.

Στο δικό της σχολείο, ασχολείται με τη μουσική και την τέχνη γενικότερα. Εξασκείται ο νους και αξιοποιούνται τα ταλέντα του κάθε μαθητή.

Και το σημαντικότερο?

Το δικό της σχολείο είναι Ο-Μ-Ο-Ρ-Φ-Ο! Φρεσκοβαμμένοι τοίχοι με χαρούμενα χρώματα, ένα απέραντο πεντακάθαρο προαύλιο, γεμάτο δέντρα και παγκάκια (που παρεμπιπτόντως δεν είναι σπασμένα…). Ένα τόσο ζεστό και ελκυστικό περιβάλλον. Τόσο αγαπητό.

Και, τέλος, ξέρεις κάτι; Ίσως να μην είμαι υπέρ ή κατά του καπνίσματος, ίσως να κρατάω μία ουδέτερη στάση…, ωστόσο θεωρώ πως οι καθηγητές πέρα από καπνιστές είναι άνθρωποι, και θα πρέπει, τουλάχιστον, να σέβονται το δικαίωμα που έχουν οι μαθητές να ζουν σε ένα υγιή χώρο.

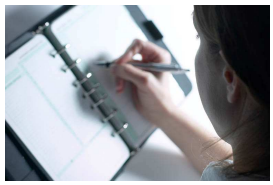

Μακάρι να ίσχυαν όλα αυτά και στο δικό μας σχολείο.

Μακάρι να μπορούσα «τον κόσμο να άλλαζα»!!!

Υ.Γ. Δεν επιθυμώ να σας στεναχωρήσω δεν είμαι εδώ για αυτό! Όμως η αλήθεια δεν υπάρχει ούτε για να στεναχωρεί, ούτε για να ευχαριστεί, απλώς ΥΠΑΡΧΕΙ!!!

Βαλσαμη Ανδριανη, Γ2

Στην εφηβεία έφτασα

Στην εφηβεία έφτασα,
Με πιάνει πανικός.
Ποιος είπε πως ξεκίνησε
Εδώ να βγαίνει φως.

Λαμπρό, δε λέω, φαίνεται
Ζωή πηγή γεμάτο,
μα στα διαβάσματα υστερώ,
νιώθω θα πιάσω πάτο.

Καθώς μες το κεφάλι
μυαλό δεν έχω τόσο,
το ίδιο και οι συμμαθητές,
αχ δάσκαλε θα βαλτώσω;

Είναι όμως η βοήθεια,
Του δασκάλου σπουδαία,
Θα την κάνω συνήθεια,
Μα μόνο με παρέα.

Τη Μαίρη και την Αργυρώ,
Τη Λίτσα, την Τασούλα,
Θα πάρω εγώ τηλέφωνο
Να λύσω ασκησούλα

Μαζί θα ξεκινήσουμε,
Θα γίνουμε αστέρια,
Θα πάρουμε ψηλούς βαθμούς,
Χωρίς κόπο στα χέρια

Written by
Βιβη Μαραντινου, Α4

«ΕΝΑΣ ΚΑΒΓΑΣ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΤΑΞΗ»

Για πότε άναψε ο καυγάς μέσα στην τάξη ,ούτε που το κατάλαβα. Μάλλον επειδή οι καθηγητές έχουν την δυνατότητα να σε εκνευρίζουν πάρα πολύ εύκολα και αν τους τα έχεις μαζεμένα, λογικό είναι, κάποια στιγμή, να ξεσπάσεις. Αυτή η στιγμή λοιπόν ήρθε .. ..Σήμερα!!!

Μου άναψαν τα λαμπάκια όταν ο κ. Ιγνατιάδης με ρώτησε κάτι "στοιχειώδες" στο μάθημα και δεν το γνώριζα. Και πώς να το γνωρίζω όταν ο βαθμός μου είναι μονοψήφιος; Μου λες; Νομίζω, πως είναι κατανοητό όταν λέω πως δεν θέλω να ασχοληθώ με αυτό το μάθημα. Γιατί λοιπόν να χάσω χρόνο για να διαβάσω κάτι, όταν ο ίδιος ο καθηγητής δεν το εκτιμά..; Γιατί να κάνω προσπάθεια αφού δεν θα το καταλάβω; Όχι' δεν είμαι χαζή αλλά άντε να μάθω το μάθημα μία φορά, άντε και δεύτερη, μετά όμως θα κουραστώ. Και για αυτό δεν θα φταίω μόνο εγώ, ούτε βέβαια και οι άλλοι 15 συμμαθητές μου, πού δεν τα καταλαβαίνουν, αλλά και ο καθηγητής και φυσικά και όλοι οι καθηγητές που δεν παίρνουν ποτέ κανένα μερίδιο ευθύνης. Γιατί εμείς είμαστε μικροί και εμείς πρέπει να τα λουζόμαστε όλα. Και η επιχειρηματολογία τους είναι η ίδια.. "είστε άσχετοι σαν τμήμα", "δεν ξέρετε τα στοιχειώδη" και.. και.. και.. Και πώς να τα ξέρεις όταν ο κάθε καθηγητής δεν έχει βρει τρόπο να κάνει ευχάριστο το μάθημα; Γιατί θα πρέπει εγώ να είμαι αναγκασμένη να παρακολουθήσω ένα βαρετό μάθημα; Και θα μου πεις ..Γιατί αναγκασμένη; Δημοκρατία έχουμε, κάνε ότι θες! Αλλά όταν οι επιπτώσεις που θα έχω σε αυτή τη Δημοκρατία που έχει θεσπίσει το σύστημα, θα είναι χαμηλή βαθμολογία και ο αμέτρητος αριθμός απουσιών, κάπου εκεί πρέπει να σκεφτείς καλύτερα τι θα κάνεις.. Και αν τους τα πεις αυτά , μετά σου τη λένε και από πάνω... Και πες πώς δεν θέλεις να τους συγχύσεις γιατί είναι σε κρίσιμη ηλικία αλλά τι άλλο μπορείς να κάνεις;

Λυπάμαι που μιλάω έτσι γιατί πραγματικά μου αρέσει στο χώρο που βρίσκομαι το ένα τέταρτο της ημέρας μου να περνάω ευχάριστα, χωρίς καβγάδες και να διαμορφώνω όσες καλύτερες σχέσεις μπορώ. Γιατί σοβαρά κάποτε είχα διαφορετική αντίληψη για τους καθηγητές. Ίσως γιατί τότε υπήρχε ένας σεβασμός από άνθρωπο σε άνθρωπο, κάτι που τώρα δεν συμβαίνει ούτε γι αστείο. Έχουν τα προβλήματά τους και ξεσπούν πάνω μας.

Αλλά εμείς.. τίποτα. Εμείς πρέπει να ξεσπάμε έξω από το χώρο του σχολείου γιατί αν πούμε καμιά κουβέντα παραπάνω, μετά θα μας πάνε στο γραφείο για αποβολή. Κι αν τύχει και γίνει κανένας καβγάς μεταξύ των μαθητών, τότε χαλάνε τον κόσμο για να δώσουν συνέχεια ακόμα κι αν το θέμα έχει λυθεί. Και δεν κοιτάνε να δουν τι θα κάνουν μεταξύ τους που σε κάθε συμβούλιο οι φωνές τους ακούγονται μέχρι επάνω.. Αλλά βέβαια.. αυτοί είναι μεγαλύτεροι και δεν πρέπει να ανακατευόμαστε στις δουλειές τους.

Αυτά που γράφω εδώ, είναι λίγα. Που να διαβάζατε τα προηγούμενα που έγραψα που ήμουν ακόμη πιο φορτισμένη. Το έσκισα όμως, γιατί ήταν υπερβολικά και νομίζω πως κάποιοι δεν θα άντεχαν να τα διαβάσουν.

Νάντια Γκορια, Β1

ΚΙ ΑΛΛΟΙ ΕΝΝΙΑ ΕΞΩ ΣΤΗΝ «ΑΥΛΗ»

Θ.Ι.

1ος) Το *να μπορεί να κάνει ο καθηγητής το μάθημά του ενδιαφέρον και κατανοητό εξαρτάται τόσο από την προσωπικότητά του και την προσπάθεια που έχει κάνει για αυτομόρφωση, όσο και από την λειτουργία ενός εκτεταμένου δικτύου σοβαρής και συχνής πανεπιστημιακής επιμόρφωσης, κάτι που στη χώρα μας δυστυχώς δεν υπάρχει. Το ζητούμενο πάντως είναι να υπάρχουν επαρκείς και εργατικοί καθηγητές για να μπορούν να «ανεβάζουν» όσο πιο ψηλά, όσο το δυνατόν περισσότερους μαθητές τους. Ο καλύτερος κριτής για το αν συμβαίνει κάτι τέτοιο για τον κάθε καθηγητή, είναι η συνισταμένη γνώμη όλων των μαθητών του.*

2ος) Σε *κάθε τμήμα υπάρχουν μαθητές με υψηλή, μέτρια και χαμηλή επίδοση. Μερίδιο ευθύνης για τις επιδόσεις όλων αυτών, προφανώς έχουν οι δάσκαλοι και οι καθηγητές τους. Όμως μερίδιο ευθύνης έχει και ο οικογενειακό τους κύκλος, τα Μ.Μ.Ε και προπάντων το κράτος, για το κατά πόσο αυτό «κτίζει» ένα καλό εκπαιδευτικό σύστημα και το βελτιώνει, ώστε να μειώνεται συνεχώς και επί της ουσίας το ποσοστό της σχολικής αποτυχίας. Αλλά, μερίδιο ευθύνης έχει και ο κάθε μαθητής για τις επιλογές που κάνει, τους στόχους που θέτει και για το κατά πόσο είναι μεγάλη και επίμονη η προσπάθεια που κάνει για να τους πετύχει. Αν όμως και η κοινωνία, με τον τρόπο που είναι οργανωμένη και λειτουργεί, δεν δίνει νόημα και αξία σε αυτές τις προσπάθειες- κάτι που κατά το μάλλον ή ήττον αυτό συμβαίνει- τότε έχουμε άλλη μία σοβαρή αιτία, για το μικρό ενδιαφέρον που προκαλεί το σχολείο στους μαθητές*

3ος) Πιστεύω *πως, όσο υπάρχουν υποχρεωτικά μαθήματα σε οποιοδήποτε κύκλο σπουδών, πάντα θα υπάρχει μια κλιμάκωση του ενδιαφέροντος των μαθητών. Απλώς, όσο καλύτερος είναι ένας καθηγητής, τόσο περισσότερους πείθει να εργασθούν για να μάθουν. Το άρθρο έμμεσα θέτει και ένα άλλο θέμα, το οποίο υπάρχει στη σκέψη αρκετών και έχει αρχίσει και συζητιέται σε κύκλους διανοουμένων. Το κατά πόσο δηλαδή το σχολείο των γνώσεων αντέχει στην εποχή μας. Ίσως η εποχή μας να έχει ανάγκη και από ένα σχολείο αξιών και στάσεων ζωής, που θα βοηθούν τα παιδιά να γίνουν πολίτες μιας κοινωνίας και ανθρώπινες υπάρξεις. Και ίσως αυτή η ανακάλυψη και υποστήριξη όλων των ικανοτήτων τους και η καλλιέργεια της τέχνης του βίου, αναδείξει και μια παιδαγωγική που θα προσπαθεί να μην είναι ψηλομύτα, εκφοβιστική και εντέλει βαρετή.*

4ος) Μεταξύ *των «15 αδύνατων μαθητών» του κάθε τμήματος, που δεν καταλαβαίνουν την όποια παράδοση, υπάρχουν διαφορές. Δεν είναι όλοι του «τίποτα δεν καταλαβαίνω - τίποτα δεν κάνω». Υπάρχουν και αυτοί που καταλαβαίνουν λίγα έως ελάχιστα, αλλά το παλεύουν. Προσπαθούν- συνήθως με εξωσχολική βοήθεια και γονική πίεση- και συχνά στο τέλος κάτι καλό βγαίνει, έστω και λίγο.*

5ος) Το *πρόβλημα είναι αλλού. Με αυτό το σύστημα προαγωγής που ισχύει στο Λύκειο, όπου δηλαδή ο μαθητής προβιβάζεται με το 9,5 ως μέσο όρο όλων των γραπτώς εξεταζομένων μαθημάτων, προκύπτει το φαινόμενο - στη Β΄ και στη Γ΄ Λυκείου - να υπάρχουν αρκετοί μαθητές που είναι σχεδόν αδύνατον να παρακολουθήσουν κάποια βασικά μαθήματα, γιατί οι γνώσεις τους σ' αυτά είναι μηδαμινές. Κατά την γνώμη μου, δεν είναι σωστό να μένεις στην ίδια τάξη εξαιτίας ενός ή δύο μαθημάτων. Αλλά, ως καθηγητής που νοιάζεσαι, τι μπορείς να κάνεις με όλους αυτούς τους μαθητές, που δεν έχουν τις στοιχειώδεις γνώσεις για να παρακολουθήσουν τα μαθήματά σου και δικαίως(;) θεωρούν ανώφελη κάθε προσπάθεια; Η πιο εύκολη αντιμετώπιση είναι να τους αφήνεις στην ησυχία τους, και αυτή είναι μια στάση με την οποία, όσο περνούν τα χρόνια, όλο και πιο πολύ φλερτάρω. Κι' ένα τελευταίο. Όποιος καθηγητής δεν ενοχλεί και δεν έχει απαιτήσεις από τους μαθητές του, αυτό σημαίνει πως τους σέβεται και πως γι' αυτούς είναι δημοκράτης;*

6ος) Ούτε *οι μαθητές ούτε οι καθηγητές είναι δυνατόν, πατώντας delete, να αφήνουν τα προβλήματά τους έξω από την αίθουσα. Η εμπειρία μου λέει, πως στη δυναμική αλληλεπίδρασης μαθητών – καθηγητή, όσο πιο έντονη είναι η έλξη, που λόγω μαθήματος, υπάρχει μεταξύ τους, τόσο πιο γρήγορα τα προσωπικά τους προβλήματα κρύβονται κάπου μέσα τους, έστω και για λίγο.*

7ος) Από *τις δέκα περίπου συνεδριάσεις του Συλλόγου Καθηγητών που έχουν γίνει ως τώρα, σε δυο τρεις – όντως - οι φωνές μας έφταναν «μέχρι πάνω». Καλό θα ήταν να μην υπήρχαν ούτε αυτές. Ένας καλός στόχος είναι να χαμηλώσουμε την ένταση της φωνής μας και πιο πολύ απ' όλους, εγώ, ο θυμωμένος.*

8ος) Οι *μαθητές στα Λύκεια είναι και ανήλικοι, και την ευθύνη για τη σωματική τους ακεραιότητα απέναντι στους γονείς τους και στην πολιτεία την έχει ο Σύλλογος Καθηγητών. Ακόμη λοιπόν και αν κάποιοι μαθητές, που χρησιμοποίησαν βία για να λύσουν τις όποιες διαφορές τους, δήλωσαν ότι τα «βρήκαν», αυτό δεν τους απαλλάσσει από την ευθύνη και δεν τους αθωώνει. Και αυτό, γιατί το σχολείο προβάλλει και προσπαθεί να καλλιεργήσει άλλες αξίες σχετικά με το πώς λύνονται οι διαφορές και γιατί πάντα υπάρχει ο κίνδυνος στις συμπλοκές να υπάρξουν ανεπανόρθωτες συνέπειες.*

9ος) Άρθρα *σαν το « Ένας καυγάς…» τα εκτιμώ ιδιαιτέρως, ακόμα και αν διαφωνώ. Τα εκτιμώ, γιατί ο μόνος τρόπος για να βρίσκουμε λύσεις στα προβλήματά μας είναι κατ' αρχήν να θέτει ο καθένας δημόσια, αυτά που ο ίδιος βιώνει και κρίνει ως σημαντικά προβλήματα, για να μπορούν αυτά να συζητούνται με επιχειρήματα από όλα τα μέλη της σχολικής κοινότητας. Οι κοινωνίες πάντα έχουν προβλήματα, αλλά πιστεύω πως αυτός είναι ο καλύτερος τρόπος για να βρίσκει συνειδητά ο κόσμος τις απαντήσεις που τον εκφράζουν περισσότερο. Είθε, οι αλήθειες των απαντήσεων αυτών στην πράξη, να μας κάνουν όλους καλύτερους, τόσο στις 'τάξεις' μας όσο και στις 'αυλές' μας.*

Εφηβεία και πάλι εφηβεία!

Εφηβεία….Ποιος μπορεί άραγε να αποδώσει με ακρίβεια τη σημασία της;

Λοιπόν για εμένα εφηβεία είναι σημαντική περίοδος για έναν άνθρωπο. Ίσως και καθοριστική για τον χαρακτήρα του. Είναι μια περίοδος με έντονα συναισθήματα. Εκτείνεται στα χρονικά πλαίσια που ο άνθρωπος περνάει από διάφορες καταστάσεις (έρωτα, απογοήτευση) μέχρι πλέον να ωριμάσει.

Προσωπική μου γνώμη είναι πως υπάρχουν δύο κατηγορίες ανθρώπων στις οποίες κατατάσσονται ανάλογα με το πώς βιώνουν την εφηβεία τους.

Πρώτη κατηγορία είναι αυτή που ονομάζω "εφηβεία ελαφριάς μορφής". Σ' αυτήν την κατηγορία ανήκουν τα άτομα που δεν βιώνουν έντονα καταστάσεις και συναισθήματα (στη γλώσσα των νέων "cool"). Και η δεύτερη κατηγορία είναι η "εφηβεία βαριάς μορφής" στην οποία και υπάγομαι. Χαρακτηριστικά αυτής της κατηγορίας είναι: θυμός, κλάμα, απογοήτευση, χαρά, έκπληξη. Αισθήματα στο μέγιστο βαθμό! Οφείλω να ομολογήσω σ' αυτό το σημείο πως πολλές φορές κουράζομαι… Γιατί πραγματικά υπάρχουν μέρες που τα βλέπω όλα μαύρα και που μου φταίνε οι πάντες και τα πάντα.. Βλέπετε, είμαι και υπερευαίσθητη, όπως και με χαρακτηρίζουν.

Σαν αρνητικό αποτέλεσμα, λοιπόν, στη δεύτερη κατηγορία έχουμε πως μερικές φορές χάνουμε τον έλεγχο σε πολλά θέματα, φερόμαστε με λάθος τρόπο στους ανθρώπους που είναι γύρω μας, πληγώνουμε, παρεξηγούμε. Κι μετά λέμε "Η εφηβεία φταίει"! Δεν ξέρω κατά πόσο είναι σωστή αυτή η αιτιολόγηση! Όπως και να έχει πάντως, θα πρέπει να προσπαθούμε να έχουμε τον έλεγχο του εαυτού μας και να μην ωθούμαστε από μόνοι μας σε λάθη. Όπως βέβαια είναι φυσικό, θα πρέπει να υπάρχει και κάποια κατανόηση από τους άλλους και, κυρίως τους γονείς. Γιατί όπως και να έχει, είναι ο καιρός της τρέλας! Δεν μιλάω για ακραία πράγματα αλλά για πράγματα που κινούνται σε λογικά πλαίσια και, που είναι φυσικό να συμβούν. Αλλά το κυριότερο που πιστεύω πως πρέπει να υπάρχει, είναι ο διάλογος μέσα στην οικογένεια, η επικοινωνία, γιατί τα παιδιά στην εφηβεία είμαστε ευάλωτα και πάντα χρειαζόμαστε κάποιον να μιλάμε, να ζητάμε συμβουλές. Και φυσικά, με το διάλογο, και χωρίς αυταρχικές κινήσεις, - διότι έτσι ωθείς το παιδί να κάνει πράγματα πίσω από την πλάτη σου - ελέγχεις και προστατεύεις το παιδί σου.

Όπως και να έχει η εφηβεία είναι και αυτή μια ωραία χρονική περίοδος στη ζωή του ανθρώπου! Η περίοδος που σου μένει στο μυαλό, χαραγμένη….

Ειρηνη Μαρκοζανη Α2

Στην εφηβεία ο άνθρωπος εξερευνά και μαθαίνει τον εαυτό του. Είναι η περίοδος της ζωής που μαθαίνει να βασίζεται μερικώς στις δυνάμεις του και να χρησιμοποιεί τα ερεθίσματα που έλαβε κατά την παιδική του ηλικία συνυπάρχοντας στην συνολική ζωή.

Αυτή την έννοια της εφηβείας την γνωρίζουμε πάνω-κάτω όλοι. Εφηβεία όμως πάνω από όλα σημαίνει βιώνω, ζω. Γεύομαι τις φιλίες, τον έρωτα, την ανεξαρτησία, το γέλιο μα γεύομαι και τις αποτυχίες, τους καβγάδες και κάποιες φορές την απομόνωση. Οι έφηβοι δίνουν όλη τους την ενέργεια, ζώντας κάθε δευτερόλεπτο. Θεωρούν ότι έχουν τις δυνάμεις να αλλάξουν τα πάντα και επαναστατούν, ο καθένας με τον δικό του τρόπο. Θέλουν να ξεχωρίζουν από τον μονότονο κόσμο των ενηλίκων. Γιατί να μην διασκεδάσω τώρα που μπορώ, σκέφτονται. Φυσικά κάποιες φορές αυτή η διασκέδαση παραβιάζει τα

όρια άλλων και ξεπερνάει τα δικά της. Μα ορισμένοι έφηβοι, αυτό ακριβώς θέλουν να πετύχουν. Στην ζωή των εφήβων κάθε άλλο παρά η ηρεμία υπάρχει. Γιατί θέλουν να συλλέξουν εμπειρίες. Ακόμα και τα ρούχα που διαλέγουν έχουν τον σκοπό τους, την προσέλκυση του αντίθετου φύλου, άρα να τους ερωτευτούν, άρα να βιώσουν τον έρωτα.. Όμως, στην εφηβεία παραμονεύουν και παγίδες. Αμέτρητοι λύκοι, που είτε καλοπιάνοντάς τους είτε τρώγοντάς τους με την μια, τους κατασπαράζουν. Και εδώ έρχονται οι καυγάδες. Οι γονείς θέλοντας να 'σώσουν' τα παιδιά τους, γίνονται πολλές φορές επίμονοι, αυστηροί και ίσως αυταρχικοί. Έτσι, διαχειρίζονται την θέση τους ούτως ώστε να υπενθυμίσουν στα παιδιά τους ότι είναι πολύ ανώτεροι και μπορούν να τους κάνουν ό,τι θέλουν. Έτσι, οι έφηβοι αντιδρούν πηγαίνοντας σαν αρνάκια μόνοι τους σε αυτούς τους λύκους. Και να σου οι καυγάδες, και οι φωνές και τα άγχη και, και…… (Η καλοσύνη χτίζεται δεν γεννιέται). Ο διάλογος και η σωστή προσέγγιση εφήβων από ενήλικα είναι η σωστή λύση. Κάτι ακόμα που κυριαρχεί στη ζωή των εφήβων είναι η φιλία. Η φιλία για τους περισσότερους είναι μια ιερή λέξη. Η μοιρασιά μυστικών, η εμπιστοσύνη, η φιλική αγάπη, η βίωση ίδιων εμπειριών, η θέληση για τρέλες και πλάκες περιλαμβάνονται σε αυτή τη λέξη. Γιατί αυτό ακριβώς είναι η εφηβεία. Η θέληση για ζωή, ακόμα και για τις αποτυχίες και τα λάθη. Γιατί, μέσα από αυτά ακόμα μαθαίνουμε. Εξάλλου, ζωή χωρίς λύπη, δεν έχει αλάτι. Αυτή είναι εφηβεία.

Κωσταροπουλος Κωστης, Α2

Σχέσεις...

Μαθητών – Βαθμών

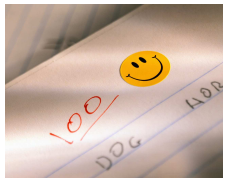

Παπαδοπουλου Λιλια Β3

Τον Φεβρουάριο πραγματοποιήθηκε στο σχολείο μας έρευνα με θέμα τους ελέγχους επίδοσης. Οι μαθητές των τμημάτων Α1, Β2, Γ3 κλήθηκαν να απαντήσουν στο ερωτηματολόγιο που συνέταξε ο κ. Τζαμαλής με μικρές δικές μου παρεμβάσεις. Ακολουθούν τα ερωτήματα και τα συμπεράσματα που προέκυψαν έπειτα από την επεξεργασία που έκανα στις απαντήσεις.

1. Αν βαθμολογούσατε εσείς τον εαυτό σας:

Στο ερώτημα αυτό οι περισσότεροι μαθητές απάντησαν πως θα βαθμολογούσαν τον εαυτό τους πάνω κάτω με τους ίδιους βαθμούς, ενώ αρκετοί είναι αυτοί που κρίνουν ότι άξιζαν πολύ μεγαλύτερους βαθμούς.

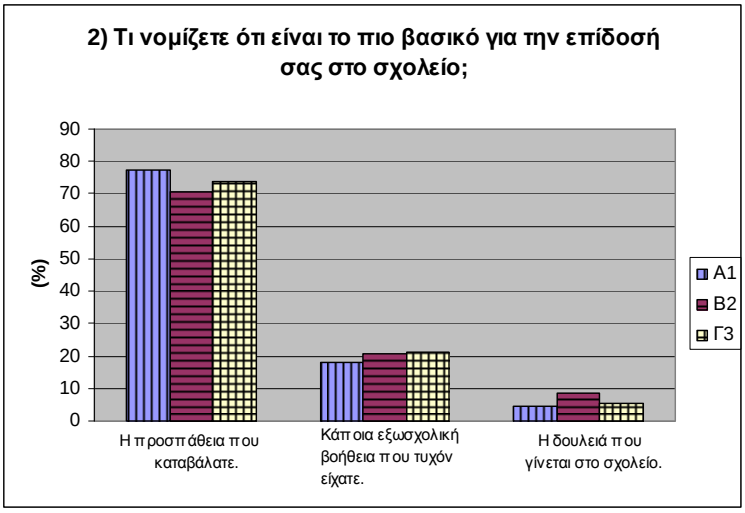

2. Τι νομίζετε ότι είναι το πιο βασικό, το πρώτο, που καθορίζει την επίδοσή σας στο σχολείο;

Το μεγαλύτερο ποσοστό των μαθητών υποστηρίζει πως κύριος παράγοντας είναι η προσπάθεια που κατέβαλε. Προς απογοήτευση όλων, η δουλειά που γίνεται εντός του σχολείου θεωρείται ελάχιστης σημασίας, ενώ τυχόν εξωσχολική βοήθεια θεωρείται πιο σημαντική.

3. Για ποιόν κυρίως λόγο είναι(;) σημαντικοί για εσάς οι βαθμοί;

Για τους περισσότερους μαθητές οι βαθμοί αποτελούν επιβράβευση των προσπαθειών τους. Επίσης σε πολλούς οι βαθμοί δίνουν ώθηση για μεγαλύτερη προσπάθεια ή εξασφαλίζουν την αναγνώριση από τον κοινωνικό τους περίγυρο. Κάποιοι, βέβαια, αποκομίζουν άλλου είδους απολαβές χάρη των βαθμών. Τέλος για αρκετούς δεν είναι ιδιαίτερα σημαντικοί.

4. Με ποια κριτήρια νομίζετε ότι σας αξιολόγησαν οι καθηγητές σας;

Οι πιο πολλοί ερωτηθέντες, εκτός ελαχίστων εξαιρέσεων, αναγνωρίζουν την αντικειμενικότητα των καθηγητών τους. Αρκετοί όμως αγνοούν τα κριτήρια αξιολόγησης και θα προτιμούσαν να είχαν συζητηθεί στην τάξη.

5. Με ποια κριτήρια νομίζετε ότι σας αξιολόγησαν οι καθηγητές σας;

Οι πιο πολλοί ερωτηθέντες, εκτός ελαχίστων εξαιρέσεων, αναγνωρίζουν την αντικειμενικότητα των καθηγητών τους. Αρκετοί όμως αγνοούν τα κριτήρια αξιολόγησης και θα προτιμούσαν να είχαν συζητηθεί στην τάξη.

6. Αν σε κάποιο(-α) μάθημα(-τα) είχατε ιδιαίτερα χαμηλό(-ούς) βαθμό(-ούς) αυτό νομίζετε ότι:

Σε αυτό το ερώτημα παρατηρήθηκε έντονη διάσταση απόψεων. Τα παιδιά της Α' Λυκείου φαίνεται πως αντιμετωπίζουν προβλήματα με κάποιους καθηγητές, ενώ εκείνα της Β' και Γ' Λυκείου έχουν επιλέξει συνειδητά κάποια μαθήματα τα οποία παραμελούν και επομένως δεν καταβάλλουν ιδιαίτερη προσπάθεια.

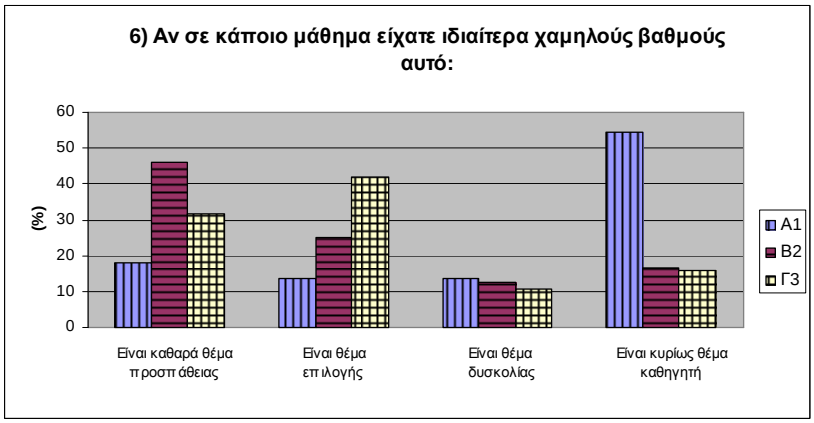

7. Πως νομίζετε ότι μπορεί ο καθηγητής σας να σας βοηθήσει να αυξήσετε την επίδοσή σας στο μάθημά του;

Το μεγαλύτερο μέρος των μαθητών θα προτιμούσε το μάθημα να γίνεται πιο ενδιαφέρον και κατανοητό. Παράλληλα, η συζήτηση πάνω στις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν θεωρείται απαραίτητη από πολλούς.

8. Χρόνο με τον χρόνο η βαθμολογία σας:

Οι περισσότεροι μαθητές απάντησαν πως συνεχώς βελτιώνονται και πολλοί πως παραμένει στα ίδια επίπεδα. Ελάχιστοι είναι αυτοί που παρατηρούν πτώση της βαθμολογίας τους.

9. Έχετε συγκρουστεί ποτέ με τους γονείς σας λόγω των βαθμών;

Οι πιο πολλοί μαθητές φαίνεται πως είτε δεν έχουν συγκρουστεί ποτέ με τους γονείς τους εξαιτίας των βαθμών, είτε αυτό έχει συμβεί ελάχιστες φορές. Ένα μη αμελητέο όμως ποσοστό αντιμετωπίζει συχνά τέτοιου είδους συγκρούσεις.

9^{A}. Οι διαμάχες αυτές:

Τα περισσότερα παιδιά απάντησαν ότι οι διαμάχες αυτές δεν έχουν επηρεάσει την προσπάθειά τους, πολλά ότι την έχουν μεγιστοποιήσει, ενώ λίγα είναι εκείνα που αντιδρούν αρνητικά και, επομένως, έχουν μειώσει την προσπάθειά τους

Αγάπη???

Πολλοί είναι αυτοί που έχουν αναρωτηθεί τι είναι αγάπη, πως την αναγνωρίζεις, την νοιώθεις και άλλα διάφορα. Κανένας όμως δεν έχει συμφωνήσει με τους άλλους γι' αυτά τα διαχρονικά και αναπάντητα ερωτήματα, απλά γιατί ο καθένας μας άλλο ψάχνει και άλλο έχει ανάγκη.

Έτσι κι εγώ σαν έφηβη και… περίεργη αναρωτιέμαι. Ακόμη βέβαια δεν είμαι κατάλληλη για να δώσω απαντήσεις γιατί τελικά δεν βρήκα την αληθινή αγάπη… Πολλές φορές πιστεύεις πως την έχεις νοιώσει, πως την έχεις βρει αλλά τελικά κάνεις λάθος… Το μόνο που ξέρω όμως είναι ότι για τον καθένα η αγάπη είναι κάτι διαφορετικό … Για όλους όμως κάτι μοναδικό…

Ειδικά όταν υπάρχει ανταπόκριση, είναι κάτι το ξεχωριστό. Ζεις αυτό που λέμε έ ρ ω τ α . Δίνεσαι εξ ολοκλήρου φτάνοντας στο απόγειο. Μαθαίνεις από τον άλλο, μοιράζεσαι αλλά κυρίως συμπληρώνεσαι! Κλείνει το κενό που υπάρχει μέσα σου. Αισθάνεσαι ασφαλής και σίγουρο... Γεύεσαι την χαρά, την ευτυχία!! Έχεις ένα άτομο που το εμπιστεύεσαι και που κάθε δυσκολία την περνάτε μαζί…. Γνωρίζεις ότι ανά πάσα στιγμή κάποιος σε περιμένει και είναι πρόθυμος να σ' ακούσει. Και το εκπληκτικό, ένα βλέμμα, ένα χάδι αρκεί για να εκφράσουν όσα δεν μπορούν χίλιες λέξεις.

Τι γίνεται όμως όταν το ταξίδι της ευτυχίας σου φτάνει στο τέλος? Όταν τα συναισθήματα του συντρόφου σου - για λόγους που δεν ξέρεις, αλλά προσπαθείς να τον δικαιολογήσεις - αλλάζουν;

Γιατί μια πράξη ή μια κίνηση είναι ικανή να γκρεμίσουν τον εσωτερικό σου κόσμο;;; Τότε επανέρχεται το κενό…. και μοιάζουν ατελείωτες οι ώρες που η μοναξιά σου γίνεται πιο σκληρή και η ζωή αφόρητη. Και εσύ ωθούμενος από τα φιλαράκια που δεν σε εγκαταλείπουν ποτέ, προσπαθείς να ξεχάσεις, ν' ανασυσταθείς και να βρεθείς σε νέους δρόμους. Ό,τι όμως και να γνωρίσεις, κάθετί διαφορετικό σου φαίνεται άχαρο, άχρωμο! Η σύγκριση είναι αναπόφευκτη…

Ευτυχώς που είναι κοντά σου οι φίλοι και οι συγγενείς. Ειδικά οι πραγματικοί φίλοι που σε στηρίζουν συνεχώς!!! Και αυτούς τους αγαπάμε με τη διαφορά ότι σ' εκείνους λέμε "Σ' αγαπώ" και όχι "Σ' αγαπάω"…

Αφιερωμένο,

Μπουρα Νασια Β'2

« Αγάπα τον πλησίον σου… έστω κι αν αυτός λέγεται Μαριέττα »

Η αλήθεια είναι ότι για να μπορέσω να συλλάβω την έμπνευση και να γράψω κι εγώ ένα άρθρο επιτέλους στο « Ονειροζούμ » μας, μου πήρε κάμποσες μέρες. Έψαχνα να βρω θέματα ανάμεσα σε περιβαλλοντολογικά, επιστημονικά ή και ψυχολογικά ζητήματα αλλά τελικά κατάλαβα ότι ένα θέμα επίκαιρο, που να άγγιζε τα δικά μας «λημέρια», ίσως να ήταν περισσότερο ενδιαφέρον για εσάς. Για να μην σας τα πολυλογώ, σκέφτηκα να αναφερθώ στη νόσο της τέως Υπουργού Παιδείας, Μαριέττας Γιαννάκου.

Λίγο καιρό μετά την παραίτησή της, τα Μ.Μ.Ε ανακοίνωσαν τη νοσηλεία της για κάταγμα στο αριστερό της πόδι. Λίγο αργότερα, κάποιες επιπλοκές μετά την επέμβαση φαίνεται ότι δημιούργησαν μόλυνση σε σημείο σηψαιμίας, έτσι ώστε οι γιατροί δεν είχαν άλλη επιλογή από το να της αφαιρέσουν το αριστερό άκρο της. Τα προβλήματα όμως δεν σταμάτησαν εδώ. Το προϊστορικό που είχε η πρώην Υπουργός με τις αγγειοπάθειες, θρομβώσεις δηλαδή, προκάλεσαν έμφραγμα. Ακολούθησαν σοβαρές λοιμώξεις και υψηλοί πυρετοί που οδήγησαν την κ. Γιαννάκου σήμερα στη εντατική του «Ερρίκος Ντυνάν».

Όσοι είναι προληπτικοί ή δεισιδαίμονες, οι περισσότεροι δηλαδή από εμάς, ίσως και εγώ η ίδια, θα έλεγαν ότι η συμφορά που βρήκε την Υπουργό μας, προέρχεται από την γρουσουζιά, το «κακό μάτι» αν θέλετε. Δεν είναι λίγα τα «Ανάθεμα σε, δεν με λυπάσαι» που είχε ακούσει από τους μαθητές, τις κατακρίσεις για το βιβλίο της Ιστορίας, τις τόσες απεργίες και τα συλλαλητήρια από καθηγητές και φοιτητές για την προσπάθειά της να περάσει το νομοσχέδιο ιδιωτικοποίησης των πανεπιστημίων. «Αυτά την έφαγαν», θα έλεγαν πολλοί. Προτιμώ όμως να δεχτούμε όλοι, ότι όλα αυτά που βρίσκουν σήμερα τον άνθρωπο, και στην περίπτωσή μας την κ. Γιαννάκου, είναι θέλημα Θεού, γιατί κανείς δεν ξέρει στην πραγματικότητα τι του ξημερώνει. Για τον λόγο αυτό, η προσωπική μου ευχή είναι να ξεφύγει σύντομα τον κίνδυνο που διατρέχει και να καταφέρει πάλι να σταθεί γερή. Γιατί εκτός από Υπουργός που έσφαλε σε ορισμένα θέματα, είναι και άνθρωπος όπως όλοι μας, που δικαιούται να χαρεί την ζωή…

Κοσμετατου Μαρια, Β2

Απ΄ ό,τι μαθαίνουμε, η ευχή της Μαρίας έπιασε, και να το λάβετε σοβαρά υπόψη σας, διότι είναι Σαββατογεννημένη.

Η ζωή είναι ωραία τελικά!

Ο μεγαλύτερος εχθρός του ανθρώπου είναι το ίδιο του το κεφάλι¨ είχε γράψει κάποτε η Αλκυόνη Παπαδάκη και ίσως να είχε και δίκιο. Το σημαντικότερο λάθος του σύγχρονου ανθρώπου είναι ότι πιστεύει πως για οτιδήποτε συμβαίνει γύρω του φταίει ο καιρός, η κίνηση στους δρόμους (ακόμα και αν δεν έχει αυτοκίνητα), η πολιτική επικαιρότητα αλλά ποτέ ο ίδιος του ο εαυτός.

Η γάγγραινα του αιώνα που ζούμε είναι η κατάθλιψη. Δε θυμάμαι ποια ήταν η τελευταία φορά που είδα άνθρωπο να χαμογέλα στον δρόμο. Πλέον χαιρόμαστε κάθε Χριστούγεννα και Πάσχα και ούτε… γιατί πάλι θυμόμαστε πως δεν έχουμε ούτε ψιλά να δώσουμε στα παιδάκια που θα μας πουν τα κάλαντα. Άτιμη κοινωνία! Και δεν σταματάμε εκεί φυσικά. Συνεχίζουμε λέγοντας με πιο έντονο ύφος, γιατί αυτό το θέμα μας πληγώνει περισσότερο απ΄ όλα, σε τι κόσμο φέραμε τα παιδιά μας. Ακολουθεί ένας πολύ βαθύς αναστεναγμός και ο μονόλογος-παρωδία τελειώνει πάντα με το άνοιγμα της τηλεόρασης για να μαζέψουμε πλούσιο υλικό για την επόμενη μας διάλεξη. Κάνω λάθος;

Οι έφηβοι από την άλλη μεριά είναι πάντα αγχωμένοι για το σχολείο τους, το χαρτζιλίκι που όλο και μειώνεται κάθε μήνα και δεν μπορούν να αγοράσουν αυτή την ωραία μπλούζα που έχουν βάλει στο μάτι. Παρ΄ όλα αυτά αντιμετωπίζουν τα προβλήματα τους πιο ευχάριστα.

Η ζωή είναι ένας δύσβατος λαβύρινθος με πολλά μονοπάτια. Κανείς δε θα φτάσει ποτέ στην έξοδο αλλά αξίζει πραγματικά η διαδρομή με τους κινδύνους και τις ανατροπές αλλιώς δε θα μπορούμε να την απολαμβάνουμε αν κινούμαστε συνεχώς με τον ίδιο μονότονο ρυθμό. Είναι σα παίζουμε σε ένα παιχνίδι απορρίπτοντας τους κανόνες χρησιμοποιώντας μόνο τα ζάρια.

Όλα είναι τόσο άσχημα όσο ακούγονται αλλά τίποτα δεν μπορεί να αναιρέσει το γεγονός ότι η ζωή δεν είναι βασισμένη πάνω στο χρήμα και τη διαφθορά. Ακόμα και τα παιδιά της ηλικίας μου βασανίζονται από προβλήματα που δεν τους αφορούν γιατί υπάρχουν άτομα που τους αναγκάζουν να συμπεριφέρονται με αυτόν τον τρόπο. Τι πραγματικά όμως κάνει ένας άνθρωπος οποιαδήποτε ηλικίας για να νιώσει ικανοποίηση; Μάζες πολιτών περιπλανιούνται αγχωμένοι στους δρόμους σπρώχνοντας ο ένας τον άλλον, μία απρόσωπη ατμόσφαιρα σε ένα πεδίο μάχης που είτε λέγεται εφορία και τράπεζα είτε μετρό και λεωφορείο. Χρόνος για διασκέδαση; Μηδέν! Και όχι επειδή δεν τον έχουν αλλά επειδή δεν τον αισθάνονται!

Όλα μπορούν να γίνουν πιο ευχάριστα με ένα μαγικό τρόπο. Ο καθένας μπορεί να αφιερώσει λίγο χρόνο για να κάνει μία βόλτα, να ακούσει μουσική, να γελάσει, να βιώσει συναισθήματα όπως είναι η χαρά, ο έρωτας, το μίσος, ο πόνος… όλα αξίζουν λίγο χρόνο! Έχετε ποτέ σκεφτεί πως μπορείτε να πείσετε τον εαυτό σας πως όλα είναι όπως επιθυμείτε; Πολλές φορές αυτό μπορεί να γίνει εφικτό με τον αυτοσαρκασμό. Προσποιηθείτε πως δεν ακούτε τα κακόβουλα σχόλια των γύρω σας και αφοσιωθείτε σε κάτι που αγαπάτε. Αλλάξτε τη διάθεσή σας με λίγη φαντασία. Για παράδειγμα να σκεφτείτε πως έχετε 8ωρο αντί για 7ωρο και χαρείτε όταν θα σχολάσετε νωρίτερα. Δοκιμάστε να πάτε σε μία συναυλία με τους φίλους σας και μη διστάσετε να γίνετε γελοίοι χορεύοντας άτσαλα στο ρυθμό της μουσικής (κοινώς να κοπανηθείτε) ακόμα και αν το επάγγελμά σας είναι καθηγητής ή είστε απλά μαθητής / μαθήτρια!

*Μπορεί όντως να είναι μία δύσκολη εποχή. Οι νέοι φοβούνται την ανεργία, την αποτυχία αλλά αν είναι να πέσεις, ας πέσεις από πολύ ψηλά. Τα πάντα μπορούν να γίνουν όπως επιθυμούμε και κανείς δεν μπορεί να μας στερήσει αυτό το δικαίωμα είτε λέγεται πολιτικός είτε καθηγητής και γονιός γιατί όπως λέει και ο Paolo Coelho "**Το σύμπαν μας βοηθάει πάντα να πολεμήσουμε για τα όνειρά μας, όσο βλακώδη και αν φαίνονται. Γιατί είναι τα όνειρά μας και εμείς μόνο ξέρουμε πόσο μας στοίχισε το να ονειρευτούμε."***

Ειρηνη Γκουσετη, Α1

Από τη φράουλα…στη φραουλίτσα

Βορεακου Έφη, Β΄1

Ο παραπάνω τίτλος ίσως να μην σας έλκει το ενδιαφέρον για αυτά που ακολουθούν, (και με το δίκιο σας βέβαια, δεν βρήκα κάτι καλύτερο), αλλά πιστέψτε με, η ιστοριούλα που ακολουθεί, όλους λίγο πολύ θα σας θυμίσει ένα από τα πιο υπέροχα κομμάτια του εαυτού σας….την παιδική σας ηλικία.. Με αφορμή το κλίμα της Αποκριάς γύρισε το μυαλό μου 8 χρόνια πριν…Ας κάνουμε ένα σύντομο ταξιδάκι.. Ξεκινώντας από την Κλεοπάτρα, τη βασίλισσα της Αιγύπτου, που σύμφωνα με την ιστορία για το μπάνιο της χρησιμοποιούσε 10 κιλά λιωμένες φράουλες και συνεχίζοντας με τη θεά του έρωτα και του πάθους, την Αφροδίτη που σύμφωνα με το μύθο, μετά το θάνατο του Άδωνη, έκλαψε τόσο πολύ που τα δάκρυά της έπεσαν στη γη και μεταμορφώθηκαν σε μικρές, γλυκές φραουλίτσες, φτάνουμε στο 15αιωνα, στη Γαλλία, που η φράουλα παίρνει ξανά τα «πάνω» της,(μετά από αιώνες που ήταν χαμένη), και «βαφτίζεται»με το σημερινό της όνομα, από τους Γάλλους λάτρες της μαγειρικής. Έτσι λοιπόν καταλήγουμε, στο Λουδοβίκο που δήλωνε εραστής της φράουλας !Θα αναρωτιέστε που θέλω να καταλήξω.. Στα 8 μου λοιπόν, διαβάζοντας ένα βιβλίο που ανέφερε τα παραπάνω και έχοντας στο μυαλό μου διάφορες απορίες, αποφάσισα για να ανακαλύψω τι τελικά ήταν η φράουλα, (που μου είχε κινήσει τόσο πολύ το ενδιαφέρον) να δώσω τη μορφή της επάνω μου.. και πως θα γινόταν αυτό; Το είχα σκεφτεί σοβαρά.. ο μόνος τρόπος που υπήρχε, ήταν να ντυθώ φράουλα ώστε να μου λυθούν οι απορίες και να σταματήσω να ρωτώ τη μαμά μου για τη «θεά» (του μυαλού μου) φράουλα…ντύθηκα λοιπόν φραουλίτσα, και έτσι ικανοποίησα το γλυκό και αθώο τότε, όνειρο μου….Και κατέληξα, πως τελικά δεν ήταν απλά μια «θεά» του μυαλού μου αλλά και μια «θεά» της γεύσης….αυτό για τους λάτρεις της φράουλας…

‘Χύμα στο (School) κύμα’

Ησυχία… ψίθυροι… φασαρία· από το βάθος ακούγεται μια φωνή. Λέει κάτι ασυναρτησίες για συναρτήσεις, x,y… Ησυχία. Ένας ρυθμικός ήχος έρχεται από το τρίτο θρανίο στη μία άκρη της τάξης… Ο ήχος δυναμώνει. Ένα παιδί χτυπά το στυλό στο θρανίο και κοιτά επίμονα το ταβάνι και μιλάει με τον διπλανό του (αυτός ευτυχώς καρφώνει τον απέναντι τοίχο οπότε δεν κινδυνεύει από τυχόν- πιασίματα στο σβέρκο). Μιλάνε ζωηρά, είναι ενθουσιασμένοι… Τι να λένε;

Λένε για κάτι υπέροχο. Μιλούν για ένα φεστιβάλ γνωστό κυρίως στους μαθητικούς κύκλους (δεν παίρνω και όρκο!). Αυτή λοιπόν η διοργάνωση δίνει την δυνατότητα σε μαθητές από όλη την Ελλάδα που αγαπούν την μουσική να λάβουν μέρος με τα συγκροτήματα τους και να παίξουν την μουσική που γουστάρουν… Δεν είναι όνειρο. Υπάρχει, είναι πραγματικότητα και είναι το schoolwave.

Το schoolwave ξεκίνησε σαν ιδέα το 2004 από το περιοδικό schooligans και πραγματοποιήθηκε το 2005. Σκοπός ήταν, μαθητικά συγκροτήματα να παίξουν σε μία τέλεια σκηνή με ήχο, εξοπλισμό, κοινό που έχουν μεγάλοι μουσικοί, ώστε να ευχαριστηθούν αυτό που κάνουν (κοινώς να πωρωθούν!) και να ξεφύγουν από την πλήξη του ελληνικού σχολείου. Η ομορφιά του schoolwave είναι ότι μπορείς να εκφραστείς ελεύθερα, χωρίς λογοκρισία, να μοιραστείς τα συναισθήματα και τις σκέψεις σου μέσα από την μουσική χωρίς να νιώθεις σαν ούφο γιατί υπάρχει ένα σημείο κοινό, η μουσική. Εκεί τα παιδιά παίζουν χωρίς να έχουν τους γονείς τους πάνω από το κεφάλι τους να τους λένε για τα μαθήματα. “Πρώτα να κοιτάξεις τα μαθήματά σου και άσε για μετά τις μουσικές… Όπως είπε και ο Χρήστος Ιωαννίδης από τους schooligans. “Το schoolwave είναι ωραίο γιατί συμβαίνει τώρα, συμβαίνει στην ώρα του. Τα παιδιά τώρα θέλουν να παίξουν μουσική και τώρα θα την παίξουν…(Πες τα!).

Εδώ και 3,5 χρόνια το schoolwave έχει δημιουργήσει ένα δικό του κόσμο, μακριά από αδιάφορους πολιτικούς, καθηγητές, ένα κόσμο που αυτοί αγνοούν και αυτός τους περιφρονεί. Γιατί εμείς γουστάρουμε την μουσική μας και αυτοί την μιζέρια τους…

Μετά από αυτήν την “μικρή” παρένθεση- ξέσπασμα ας συνεχίσω την περιγραφή. Στην διοργάνωση μπορούν να λάβουν μέρος συγκροτήματα με οποιανδήποτε είδη μουσικής (από rock, παραδοσιακά, grunge μέχρι hardcore, thrash metal ή εκκλησιαστικό punk). Μπορούν να παρουσιάσουν δικά τους τραγούδια ή διασκευές ή και τα δύο. Γενικά, δεν σου λένε “αυτό μπορείς να το κάνεις, αυτό όχι”. Σου λένε “κάνε αυτό που πραγματικά θέλεις, αυτό που σου αρέσει στα αλήθεια”.

Μέχρι τώρα μέσα από το Schoolwave έχουμε γνωρίσει πολύ ιδιαίτερες και αξιοπρόσεχτες μπάντες που αξίζουν 1000 φορές περισσότερο από κάποιους που ανεξήγητα βρίσκονται στα ύψη. Φέτος θα γίνει το 4^{ο} φεστιβάλ το οποίο θα λάβει χώρα στο θέατρο Βράχων στις 4-5-6/7/08(πιθανότατα). Αυτό το χρόνο επίσης καθιερώθηκαν κάποια live από μπάντες του schoolwave στο club Κύτταρο…(Βέβαια άργησε να μου έρθει η επιφοίτηση για το συγκεκριμένο άρθρο οπότε η ημερομηνία - για κάποιους που τυχόν ήθελαν να λάβουν μέρος - έληξε).Τέλος να πω ότι την Κυριακή στις 23 Μαρτίου θα γίνει το τελευταίο για φέτος live στο Κύτταρο.

Φιλική συμβουλή: Πριν κάνετε οτιδήποτε που έχει σχέση με το schoolwave,μην φάτε. Μπορεί να έχει μοιραίες επιπτώσεις (Είναι η μεγάλη πώρωση)

Για περισσότερες πληροφορίες:Περιοδικό “schooligans” κυκλοφορεί 4 περίπου φορές το χρόνο με την εφημερίδα “ΤΑ ΝΕΑ” η απλούστερα , www.theschooligans.gr.

Καλβη Αγγελικη, Α1

ΧΑΜΕΝΟΙ ΣΤΗΝ ΜΟΥΣΙΚΗ ΜΑΣ

Σταυρου Ευαγγελος, Β3

Η μουσική σ’ αυτήν την ηλικία σημαίνει όντως πολλά για μάς! Έτσι λοιπόν και για εμένα ισχύει το ίδιο-η μουσική μου καταλαμβάνει ένα μεγάλο μέρος της ζωής μου! Από μικρός είμαι «εκπαιδευμένος» στα δυνατά ακούσματα όλης της metal σκηνής! Η metal σαφώς είναι μια μεγάλη ιστορία! Περιλαμβάνει μονοπάτια που πραγματικά δεν θα θέλατε να γνωρίσετε αλλά κάποια αξίζουν την προσοχή σας!

Επίσης γεγονός είναι, ότι όσα χρόνια και αν ασχοληθεί κάποιος με αυτό το είδος, ποτέ δεν θα μπορεί να πει “Έμαθα αρκετά για την metal πια!”. Ποτέ, διότι πολύ απλά η συγκεκριμένη μουσική (που για πολλούς ανίδεους είναι “απαράδεκτη”) αποτελείται από πολλούς υποστηρικτές και από μεγάλο αριθμό θρυλικών μουσικών σχημάτων! Το heavy metal «γεννήθηκε» από την hard rock σε μια προσπάθεια των Black Sabbath για μεγαλύτερη ένταση. Αργότερα βέβαια άλλα σχήματα(κυρίως Iron Maiden) έκαναν την αρχή για την εξάπλωση του είδους!

Πολλοί λένε: Δεν βαριέσαι, εφηβεία είναι, όταν περάσει θα ξεχαστεί και η metal. Αυτό είναι μεγάλο λάθος! Εγώ τουλάχιστον ακούω χρόνια metal (όπως και πολλά παιδιά από το σχολείο μας) και αυτό γιατί εισχωρήσαμε στην βασική θεματολογία και καταλάβαμε ότι μας αγγίζει! Όσοι την κατακρίνουν ποτέ δεν θα καταλάβουν ποια είναι η metal και πόσο ουσιαστική είναι, πότε δεν θα νιώσουν ευτυχισμένοι μόνο με 3 λεπτά που κρατά κάθε κομμάτι, ποτέ δεν θα νιώσουν ότι κάθε τάμπουρο σπάει τα παράλογα δεδομένα όρια και κάθε riff σε κάνει να βάζεις τους δικούς σου κανόνες και αξίες στο παιχνίδι που από πολλούς αποκαλείται «ζωή»! Όμως σε αυτό το σημείο πρέπει να τονίσω ότι κανένας δεν έχει το δικαίωμα να επικρίνει κάποιο είδος μουσικής διότι αυτό αξίζει να υπάρχει εφόσον έχει έστω και έναν υποστηρικτή! Δεν προσπαθώ να υποβαθμίσω τα υπόλοιπα είδη μουσικής’ όμως κατακρίνω με άνεση τα τραγούδια που όταν τα ακούω μου δίνουν την εντύπωση ότι ο δημιουργός τους με ένα κουτοπόνηρο πνευματικό παιχνίδι προσπαθεί να υποβιβάσει την νοημοσύνη μου! Να ελέγχετε τι πραγματικά ταιριάζει και αξίζει να φτάνει στα αυτιά σας διότι η μουσική επηρεάζει συναισθήματα και διαμορφώνει χαρακτήρες...!!

Προβλήματα που μας ενώνουν

Κι όμως έχουν άγχος: Οι καθηγητές που κάνουν Μαθηματικά και Φυσική, ειδικά στην Α΄ Λυκείου. Η διδακτέα ύλη είναι πολύ δύσκολο να τελειώσει, ακόμη κι αν «κόβουν δρόμο», ακόμη κι αν παίρνουν ώρες από άλλα μαθήματα. Αν μάλιστα ακολουθήσουν τις επίσημες οδηγίες, τότε θα τους πιάσει κάτι από το λαχάνιασμα της πρωταγωνίστριας του φιλμ «Τρέξε, Λόλα, τρέξε». Η άποψη που έχει επιλεγεί κεντρικά είναι, να βγαίνει όσο το δυνατό περισσότερη ύλη, σε ίσες ή λιγότερες ώρες από παλιά, χαμηλώνοντας γι' αυτό το σκοπό τον πήχη δυσκολίας. Ο συνδυασμός αυτός κάνει πιο προσιτά τα μαθήματα αυτά για την πλειοψηφία, αλλά είναι αμφιλεγόμενο αν συντείνει στην ανάπτυξη της σκέψης και σίγουρα δεν βοηθάει στη δημιουργία μιας στέρεας βάσης γνώσεων. Η ανασφάλεια κτυπάει κόκκινο και να, γιατί το ανικανοποίητο είναι αυτό που βάζει την τελική σφραγίδα. Και αυτό περνάει και στους μαθητές. Ρωτήστε τους.

Τώρα αυτό άντε να το εξηγήσεις: Ζούμε στην εποχή που η τεχνολογία τρέχει με χίλια και η επίδρασή της σε όλα όσα αποτελούν τη σύγχρονη κοινωνία είναι καθοριστική. Ποιος θα πει όχι; Οι υπολογιστές, τα προγράμματα και η πληροφορική είναι βασικά στοιχεία αυτής της τεχνολογίας. Υπάρχει κανείς που να διαφωνεί; Τώρα, πώς γίνεται το μάθημα της Πληροφορικής να είναι στη χώρα μας προαιρετικό και στις τρεις τάξεις του Λυκείου; Για μένα συνήθως έχει ενδιαφέρον ό,τι πάει κόντρα στο ρεύμα. Αλλά πιστεύω πως στο μάθημα της Πληροφορικής πρέπει να πάμε με το ρεύμα και να κάνουμε αυτό που κάνουν όλα τα άλλα σύγχρονα κράτη. Το λέω αυτό, χωρίς να είμαι φαν των κομπιούτερ.

Πέφτουν τα διαγωνίσματα σαν το χαλάζι και ο τσιτωμένος μαθητής αναστενάζει. Μιλάμε για τα υποχρεωτικά διαγωνίσματα του α΄ τετραμήνου, που πρέπει να γράψουν οι μαθητές, όλων των τάξεων του Λυκείου, σε όλα τα μαθήματα της τάξης τους. Από το Νοέμβριο μέχρι τα μέσα του Γενάρη είναι η περίοδος που όλοι (καθηγητές – μαθητές – φροντιστές) είναι στην πρίζα. Ο χρόνος, για διάφορους λόγους, πάντα συμπιέζεται, ο δε νόμος (τρία το πολύ διαγωνίσματα τη βδομάδα) με δυσκολία εφαρμόζεται, αν εφαρμόζεται. Για πολλούς καθηγητές, το αποτέλεσμα αυτού του διαγωνίσματος είναι καθοριστικό για τη βαθμολογία τους. Ίσως γι' αυτό οι μαθητές συνήθως διαβάζουν όσο μπορούν το μάθημα, στο οποίο πρόκειται να γράψουν το προγραμματισμένο διαγώνισμα, και παραμελούν για μέρες όλα τα άλλα μαθήματα. Και μετά από όλη αυτή τη συσσωρευμένη πίεση που δέχονται οι μαθητές, μετά ... έρχεται ο έρωτας, δηλαδή το β΄ τετράμηνο, που όλοι λίγο ή πολύ είναι «παραλίες». Λίγη δουλειά έως καθόλου, ιδιαίτερα στη Β΄ Λυκείου. Η αντίδραση των μαθητών «κουμπώνει» με την ηλικία τους αλλά, με δεδομένο ότι ρετάρει η απόδοσή τους, άραγε το απολαμβάνουν; Χρειάζεται επίμονη και μεγάλη προσπάθεια από όλους τους εμπλεκόμενους, για να αρχίσουν πάλι να ανεβάζουν στροφές. Το παραπάνω πρόβλημα δεν έχει λύση. Είναι και αυτό ένα από τα άλυτα προβλήματα της αρχαιότητας. Ή μήπως η λύση απαιτεί γνώσεις, σκέψη ,κόπο, χρήμα και... μια κοινωνία που ν' αγαπάει εξ ίσου όλα τα παιδιά της;

Υπάρχει μάθημα «Τεχνολογία»; Βεβαίως, και βιβλίο υπάρχει και ύλη και πρέπει να διδάσκεται 2 ώρες τη βδομάδα στην Α΄ Λυκείου. Αλλά, συνήθως, διδάσκεται από καθηγητές που δεν έχουν εκπαιδευτεί σε αυτό το μάθημα και επιπλέον έχουν και πρόβλημα με την ύλη - ώρες του κανονικού τους μαθήματος (Φυσικοί κ.λ.π). Από ό,τι κυκλοφορεί στην πιάτσα, το μάθημα αυτό, όπως και άλλα παρόμοια, είναι μπαλαντέρ για τα λεγόμενα **βασικά** μαθήματα του Λυκείου. Και λέμε βασικά, διότι στην πράξη το Λύκειο, παρά τις εξαγγελίες για την αυτονομία του, λειτουργεί στον αστερισμό της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης (με τη σημαντικότατη συνδρομή των φροντιστηρίων, γιατί από μόνο του δεν μπορεί). Για το λόγο αυτό, μαθήματα σαν την Τεχνολογία, είναι καμένα από χέρι. Λοιπόν, αυτόνομο Λύκειο ή προθάλαμος για τα Α.Ε.Ι; Ιδού το δίλημμα.

Οι «ξαπλώστρες» της Γ΄ Λυκείου: Έτσι αποκαλούνται τα μαθήματα της Γενικής Παιδείας της Γ΄ Λυκείου. Στα μαθήματα αυτά το σχολείο αφιερώνει πιο πολλές ώρες από τα μαθήματα Κατεύθυνσης, μαθήματα στα οποία θα εξεταστούν οι μαθητές στις πανελλήνιες εξετάσεις και από τη βαθμολογία των οποίων εξαρτάται η όποια επιτυχία τους στα ΑΕΙ-ΤΕΙ. Τα μαθήματα λοιπόν αυτά, της Γενικής Παιδείας, μοιάζουν με όλα τα άλλα μαθήματα. Το πρόβλημα είναι αλλού. Ως υποψήφιος ξέρεις πως η επίδοσή σου σε αυτά τα μαθήματα δε μετράει στη βαθμολογία πρόσβασης, οπότε, αν αφιερώσεις χρόνο και ενέργεια σε αυτά, στην ουσία κόβεις την όρεξη για το διάβασμα των μαθημάτων στα οποία παίζεται τουλάχιστον το επαγγελματικό σου μέλλον. Οι περισσότεροι καθηγητές είναι ευχαριστημένοι, αν στα μαθήματα «ξαπλώστρες» οι μαθητές τους προσπαθούν πού και πού να δείξουν ότι συμμετέχουν στο μάθημά τους. Και αυτό είναι κρίμα για όλους.

Τελειώνω όντας σίγουρος πως αυτά που ανέφερα παραπάνω, και προφανώς και άλλα, προκαλούν εδώ και χρόνια κοινά βιώματα δυσφορίας σε μαθητές και καθηγητές. Είναι προβλήματα που υποβαθμίζουν την όποια ποιότητα της καθημερινής ζωής στο σχολείο. Όμως, σε περιπτώσεις σαν κι αυτές, 'που η ζωή είναι αλλού', πρέπει κυρία Πολιτεία ν' ακούσεις την κοινή λογική. Δηλαδή, εντοπίζεις τα προβλήματα, ακολουθεί συζήτηση και αναζητιόνται λύσεις εντός του υπάρχοντος εκπαιδευτικού συστήματος. Αν αυτό δε γίνεται και τα προβλήματα είναι σοβαρά, τότε μπαίνει θέμα αλλαγής του συστήματος. Και την κάνεις, όποια και να 'σαι, κυρία Κυβέρνηση, γιατί αυτή είναι η δουλειά σου. Αναρωτιέμαι αν γνωρίζουν οι αρμόδιοι τα προβλήματα αυτά ή αν τα υποτιμούν ...ή μήπως δεν έχουν τη διάθεση- ικανότητα να τα λύσουν; Το μεγάλο, κατά τη γνώμη μου, πρόβλημα είναι πως δεν υπάρχει ένα θεσμοθετημένο κανάλι διαλόγου, ώστε οι «από πάνω» να καταλαβαίνουν τι συμβαίνει στην πραγματικότητα, για να μπορούν εξάλλου και να την αξιολογούν. Όσο όμως η Ελληνική κοινωνία γυρίζει την πλάτη της στο μέλλον, τέτοιου τύπου προβλήματα στην εκπαίδευση θα εξακολουθούν να υπονομεύουν την ύπαρξη εξορθολογισμένων σχολείων και φιλικών προς τους μαθητές τους, που είναι οι απαραίτητες προϋποθέσεις για να μπορούν αυτά να κάνουν καλά το κύριο έργο τους. Όλοι ξέρουμε πως όλα τα εκπαιδευτικά συστήματα είχαν και έχουν προβλήματα, αλλά είναι γνωστό, τουλάχιστον κρίνοντας από τα αποτελέσματα, πως σε άλλες χώρες λειτουργεί καλύτερη - για την πλειονότητα των μαθητών τους - δημόσια εκπαίδευση. Πιθανόν οι κοινωνίες των κρατών αυτών να έχουν την ανάγκη μιας παιδείας ικανής να διαμορφώνει πολίτες, που να μπορούν να αντιμετωπίζουν - σε ατομικό και σε συλλογικό επίπεδο - τις προκλήσεις της εποχής μας. Προσπάθησα να μην έχουν οι παραπάνω σκέψεις ως μήτρα τους τη γκρίνια, αλλά τη διάθεση να κάνουμε την κοινή ζωή μας στα σχολεία χαρούμενη και δημιουργική. **Αν βέβαια μπορεί να γίνει.**

Θ.Ι

«Βραδιές ΠΑΙΔΕΙΑΣ»

στο 1ο Γεν. Λύκειο Κερατσινίου

….ΜΕ ΚΕΡΑΚΙΑ

17 Μαρτίου 2008, μέσα στην απεργία της ΔΕΗ, υπό το φως των κεριών, πραγματοποιήθηκε η βραδιά Παιδείας του Σχολείου μας η αφιερωμένη στην πολιτική σκέψη του Θουκυδίδη.

Ομιλητής: ο πανεπιστημιακός δάσκαλος, Κ. Ζουράρις.

Γλαφυρός ο λόγος, «πολυπαραγοντική» η διάλεξη, όπως ακριβώς και η πολιτική σκέψη του Θουκυδίδη. Ενδιαφέρουσα παρουσίαση, γιατί συνδύαζε τον επιστημονικό λόγο με αναφορές στο σήμερα, ιδιαίτερα οικείες και συχνά «επώδυνες».

Ακούσαμε, λοιπόν, ότι ο μεγάλος – ίσως και μοναδικός – ιστορικός της κλασικής αρχαιότητας, με τη συγγραφή της ιστορίας του, δε μας δίνει έτοιμες συνταγές ερμηνείας των ιστορικών φαινομένων και του κόσμου. Μας διδάσκει, όμως, ότι οι αιτίες που πρέπει να αναζητούμε πίσω από τα γεγονότα δεν είναι μονοσήμαντες, είναι πολλές και εξαρτώνται από παράγοντες, όπως ο άνθρωπος ως ψυχοσωματική οντότητα, ο χρόνος, η γεωγραφία, οι κλιματολογικές συνθήκες, οι συγκυρίες, κλπ...

Προκάλεσε το ενδιαφέρον – αλλά και την προσοχή – ο παραλληλισμός της δύναμης της πόλης-κράτους των Αθηνών με τον Κόκκαλη και τον Ολυμπιακό. Επειδή η γράφουσα δεν κατανοεί και πολλά από τα ποδοσφαιρικά, σημειώνω και το γεγονός ότι παρέβαλε την Αθηναϊκή ηγεμονία-συμμαχία με τη σύγχρονή μας νατοϊκή και την επικυριαρχία των Αμερικανών. Όπως λοιπόν συμπεριφέρεται ο Κόκκαλης και ο Ολυμπιακός, στη δική τους την αρένα, όπως συμπεριφέρεται το ΝΑΤΟ και οι Αμερικανοί – ως κυρίαρχη δύναμη – απέναντι στα μικρά και ανίσχυρα κράτη, έτσι συμπεριφέρονταν και οι Αθηναίοι σ' όποιον τολμούσε να αμφισβητήσει την επικυριαρχία τους. Επί του συγκεκριμένου, με γλαφυρό τρόπο, παρουσίασε το διάλογο των Αθηναίων με τους κατοίκους της Μήλου, η οποία ζητούσε να απαλλαγεί από το δυσβάσταχτο βάρος της συμμετοχής της στην αθηναϊκή ηγεμονία και να παραμείνει απλώς μια πόλη φιλικά διακείμενη στην Αθήνα. Η απάντηση των κυρίαρχων Αθηναίων ωμή και αποστομωτική: πιο πολύ μας βλάπτει η φιλία σας παρά η έχθρα σας. Δηλαδή, αν υποχωρήσουμε, θα φανούμε ενδοτικοί και θα χάσουμε τη στόφα της υπερδύναμης. Δήλωσαν, λοιπόν, στους Μηλίους, ότι αν δε συμμορφωθούν με όσα εκείνοι, οι Αθηναίοι, απαιτούν, θα τους σφάξουν. Η Μήλος – Καλαμαριά, κατά τον κ. Ζουράρι, - αρνήθηκε να συμμορφωθεί προς τις υποδείξεις και τις απειλές. Και οι Αθηναίοι [ΝΑΤΟ – Κόκκαλης] έκαναν πράξη την απειλή τους: έσφαξαν όλο τον αντρικό πληθυσμό και πούλησαν τα γυναικόπαιδα ως δούλους. Ποιος τολμά να «κουνηθεί» μετά από αυτή την παραδειγματική «εκτέλεση»;

Τα παραδείγματα της ιστορίας, όμως, δείχνουν ότι – ευτυχώς - οι λαοί τολμούν και ας τσακίζονται τις πιο πολλές φορές από τους ισχυρούς.

Άλλωστε, η δύναμη της Αθήνας – μ' αυτή τη συμπεριφορά – καταποντίστηκε. Η αλαζονεία της εξουσίας έχει το τίμημά της. Όποιος, λοιπόν, διαχειρίζεται εξουσία ας διαβάσει το Θουκυδίδη. Οι σελίδες του έργου βαθαίνουν τη σκέψη και ωριμάζουν τη συνείδηση.

Οι δύο τελευταίες Βραδιές Παιδείας για εφέτος είναι οι ακόλουθες:

Τετάρτη, 16 Απριλίου 2008, ώρα 8μ.μ., με θέμα: «Το πολίτευμα της Εκκλησίας» και με ομιλητή τον π. Πολύκαρπο Δημητριάδη και

Δευτέρα, 12 Μαΐου 2008, ώρα 8μ.μ., με θέμα: «Φθεγγόμενοι λίθοι» (η ιστορία της ελληνικής γραφής, όπως αποτυπώνεται στις επιγραφές) και με ομιλητή τον κ. Παναγιώτη Μητροπέτρο, μέχρι πριν δύο χρόνια Λυκειάρχη του Σχολείου μας και εμπνευστή αυτής της προσπάθειας, η οποία εξακολουθεί να συγκινεί και να κινητοποιεί συμπολίτες μας.

Α.Β.

Στις 11 Φεβρουαρίου παρακολουθήσαμε μία Βραδιά Παιδείας αφιερωμένη στο θέατρο Σκιών. Ο Κερατσινιώτης Καραγκιοζοπαίκτης Πάνος Καπετανίδης, σαν ένας γοητευτικός παραμυθάς μας, μας ταξίδεψε με τρόπο γλαφυρό στις ρίζες του Θεάτρου Σκιών και στην ιστορία του ελληνικού Καραγκιόζη.

Χαρήκαμε που είδαμε εκεί τις απόφοιτες μαθήτριές μας και φοιτήτριες πλέον, Ξένια Ατανάσοβα και Αλεξάνδρα Γκουσέτη.

Παρακολουθήσαμε

Νύχτα Ραδιο-φόνων

Συγγραφέας: **Nicky Silver -** Απόδοση: **Ελένη Ράντου**

Σκηνοθεσία: **Μανώλης Παντελιδάκης**

Παίζουν: **Ε.Ράντου, Β.Χαραλαμπόπουλος, Φ.Μουρατίδης, Β.Χριστοδουλίδου, Ο.Αυγουστίδης, Μ.Ιατρόπουλος**

Τι σχέση άραγε μπορούν να έχουν οι άνθρωποι με τα σκουπίδια;

Μία Κυριακή λοιπόν καθηγητές και μαθητές του Σχολείου μας πήγαμε να μάθουμε την απάντηση.

Σίγουρα οι άνθρωποι είναι αυτοί που δημιουργούν τα σκουπίδια και ακόμα χειρότερα που αδιαφορούν για την ύπαρξή τους πολύ έντονα και επιδεικτικά. Σκουπίδια όμως, όχι μόνο με την κυριολεκτική έννοια της λέξης αλλά μεταφορικά, σε οτιδήποτε μπορούν να αντιπροσωπεύουν. Εγκληματικότητα, διαφθορά, πολιτιστική υποβάθμιση αλλά και φόβος, μοναξιά, ψέμα μέχρι και «ανόητες αγάπες». Όλα αυτά και ακόμα περισσότερα ήταν θέματα που προσεγγίσαμε από τον εξώστη του θεάτρου «Διάνα» εμείς οι μαθητές και οι καθηγητές του Σχολείου μας.

Η «ΝύχταΡαδιο-φόνων» διαδραματίζεται στην πόλη της Νέας Υόρκης, όπου μια παρέα 6 ατόμων ζουν ο καθένας τις έντονες και μη, ζωές τους. Κεντρικό πρόσωπο είναι η Σίντνεϋ(Ελένη Ράντου), που, αν και ηθοποιός με διασημότητα και χρήματα, ζει εξαρτημένη από τα ναρκωτικά και τα αντικαταθλιπτικά, καθώς βιώνει την καθημερινή μοναξιά και απόρριψη από το σύντροφό της. Έτσι, σε μια στιγμή παράνοιας τον πυροβολεί, πυροβόλησε όμως το σωστό άτομο;;; Είδαμε το δράστη αλλά όχι το θύμα! Έντρομη, αναζητά τη βοήθεια από τον αδελφό της Ρόμπερτ (Β.Χαραλαμπόπουλος)που όντας ερωτευμένος με έναν άνδρα που σχετίζεται με τον υπόκοσμο, προσπαθεί να βοηθήσει και τους δυο να ξεμπλέξουν. Φυσικά όλα αυτά συμβαίνουν μέσα από ανατρεπτικά επεισόδια κάτω από μια Live ραδιοφωνική εκπομπή. Η παράσταση είναι πραγματικά μια καταγγελία στην απελπισμένη συμπεριφορά των ανθρώπων σήμερα, όπου το ασήμαντο γίνεται σημαντικό, όπου η προτεραιότητες και ουσία από τη ζωή λείπουν και ο καθένας είναι εξαρτημένος από τον έρωτα, σαν να ήταν ναρκωτική ουσία...

ΚΟΣΜΕΤΑΤΟΥ ΜΑΙΡΗ, Β2

Διαβάσαμε και προτείνουμε

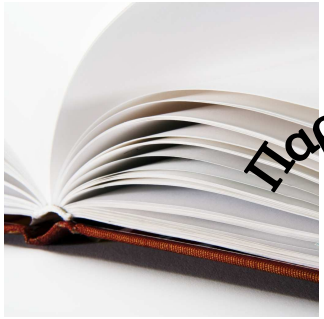

Παρουσίαση βιβλίου

Τίτλος: **ΣΟΥΕΛ**

Συγγραφέας**: Ιωάννα Καρυστιάνη**

Εκδόσεις: **Καστανιώτη**

Χρονολογία Έκδοσης:**2006**

Περίληψη

Ο Δημήτρης Αυγουστής, ένας καπετάνιος, έχει περάσει τα δώδεκα τελευταία χρόνια της ζωής του στο βαπόρι ATHOS III, τον τόπο που αναμετριέται με τις μνήμες του. Μόνη του συντροφιά το σουέλ, το βουβό κύμα των ωκεανών, που χαρακτηρίζει ολόκληρη τη ζωή του. Τι είναι άραγε αυτό που τον κρατά μακριά απ' τη στεριά; Ποια κρυμμένα πάθη τον βασανίζουν;

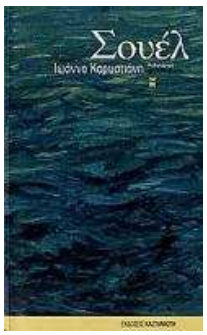

Απόσπασμα:

- Ό,τι κι αν είναι αυτό πες μου τι συμβαίνει.
- Το σουέλ μου 'βαλε μπελά στο μυαλό.
- Ποιος είναι ο πραγματικός λόγος που δε γυρίζεις;
- Η θάλασσα δε με επιστρέφει.
- Τι γυρεύεις τώρα πια;
- Δεν έχω θέληση για στεριά.

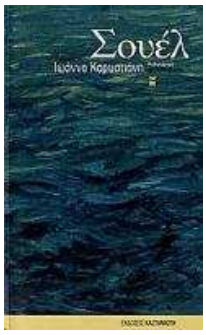

Σχόλια:

Ένα μυθιστόρημα πού πραγματεύεται τη ζωή των ναυτικών. Η συγγραφέας με γλαφυρό τρόπο μας παραθέτει την ιστορία ενός ανθρώπου ταυτισμένου με τη θαλασσινή ζωή. Ιδιαίτερο λογοτεχνικό ενδιαφέρον παρουσιάζουν τα ανεπίδοτα γράμματα που προορίζονταν για τον πρωταγωνιστή. Απευθύνεται ιδιαίτερα σε οικογένειες που βιώνουν την απουσία ενός αγαπημένου προσώπου που ταξιδεύει και βρίσκεται μακριά.

ΤΟΛΗ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ, Β3 - ΤΥΡΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΑ-ΤΑΤΙΑΝΗ, Β3

Το πρώτο του ΧΡΥΣΟ

ΝΑ ΤΑ ΕΚΑΤΟΣΤΙΣΕΙ!

Χαρήκαμε κι εμείς, αλλά πιο πολύ θα χάρηκε ο ίδιος και οι δικοί του. Και δικαίως, γιατί ανταμείφθηκαν οι κόποι του. Μιλάμε, φυσικά , για το **Δημήτρη** τον **Καλοδούκα**, μαθητή μας στο Α1, που, στις αρχές του Μάρτη, πήρε ένα χρυσό μετάλλιο στα 69 κιλά της Ελληνορωμαϊκής πάλης. Ο Δημήτρης συμμετείχε στη Β΄ φάση του Νοτίου Ομίλου. Τους αγώνες αυτούς τους διοργάνωσε η Δ/νση Φυσικής Αγωγής και το μετάλλιο το πήρε, αφού πέτυχε τέσσερις συνεχόμενες νίκες σε μια μέρα.

Επ' ευκαιρία να θυμίσουμε, πως η Ελληνορωμαϊκή πάλη είναι Ολυμπιακό αγώνισμα, και το πιο ωραίο στο αγώνισμα αυτό είναι ότι δεν επιτρέπονται οι τρικλοποδιές, οι λαβές και τα κτυπήματα κάτω από τη 'ζώνη', κάτι που - γιατί άραγε - συμβαίνει συχνά στη ζωή; Ως Ελλάδα, χάλκινα μετάλλια έχουμε πάρει αρκετά, ασημένια το 1886, στους πρώτους Ολυμπιακούς αγώνες στην Αθήνα, με τον Τσίτα· το 1972, στο Μόναχο, με τον Γαλακτόπουλο· το 1984, στο Λος Άντζελες, με τον Θανόπουλο· και ένα χρυσό, το 1980, στη Μόσχα, με τον Μηγιάκη.

Ως εφημερίδα, ευχόμαστε στον Δημήτρη τα καλύτερα και να πετύχει τους στόχους του.

άλλαξε ο τρόπος αναβαθμολόγησης

ΣΤΙΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΕΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ, ΠΟΤΕ ΠΑΡΕΜΒΑΙΝΕΙ Ο ΤΡΙΤΟΣ ΒΑΘΜΟΛΟΓΗΤΗΣ, Ο ΕΠΟΝΟΜΑΖΟΜΕΝΟΣ ΑΝΑΒΑΘΜΟΛΟΓΗΤΗΣ;

Παρεμβαίνει σε όλα εκείνα τα γραπτά, που η διαφορά των δύο πρώτων βαθμολογητών είναι πάνω από 12 μόρια. Ο τελικός βαθμός, από τη φετινή χρονιά, σ' αυτές τις περιπτώσεις, σύμφωνα με απόφαση του Υπουργείου Παιδείας, θα βγαίνει ως εξής: θα προσθέτουμε τις δύο υψηλότερες βαθμολογίες και το άθροισμα θα το διαιρούμε δια του δέκα. Επειδή το πιο σύνηθες είναι ο βαθμός του αναβαθμολογητή να βρίσκεται πιο κοντά στην υψηλότερη βαθμολογία, είναι φανερό πως αυτός ο τρόπος θα είναι υπέρ των γραπτών που θα αναβαθμολογούνται. Όμως, και με αυτήν τη ρύθμιση – που είναι σαφώς καλύτερη από την προηγούμενη - εξακολουθούμε να έχουμε την απορία, για το ποιος είναι ο ρόλος του έμπειρου και ξεκούραστου αναβαθμολογητή. Υπάρχει για να διορθώνει ένα σφάλμα ή για να συμψηφίζει αυτό το σφάλμα; Όσο για το ποσοστό των γραπτών που αναβαθμολογούνται, στα περισσότερα μαθήματα είναι χαμηλό αλλά όχι αμελητέο, σε άλλα όμως, όπως π.χ. στην έκθεση, είναι υψηλό – ένα στα τέσσερα περίπου γραπτά πάνε για αναβαθμολόγηση και, ως ένα σημείο, αυτό είναι φυσιολογικό για ένα τέτοιο μάθημα.

Θα τελειώσουμε, παραμένοντας στο θέμα των πανελληνίων ....φεύγοντας. Έχουμε λοιπόν έναν αθλητή, ο οποίος στο τέλος της χρονιάς θα τρέξει σε έναν αγώνα δρόμου 3000μ και η κατάταξή του θα έχει ιδιαίτερο βάρος για την εξέλιξή του. Το κράτος έχει αναθέσει σε ένα σύλλογο να τον προπονεί, αλλά τους επιτρέπει να τον προπονούν μόνο σε κούρσες των 1000μ, και αυτές με τα χίλια ζόρια. Τι θα κάνει λοιπόν ο αθλητής μας; Καλά το καταλάβατε. Θα πάει φροντιστήριο. Αλλά στα σχολεία όμως, πάντα υπάρχουν καθηγητές της προσφοράς, που όπως για όλα τα θέματα, έτσι και γι' αυτό, κάτι βρίσκουν και κάνουν.

ΚΙ ΟΜΩΣ.... ΤΟ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ ΖΕΙ

Είναι γνωστό πως η αίθουσα εκδηλώσεων του Σχολείου μας χρησιμοποιείται τα τελευταία χρόνια ως αίθουσα διδασκαλίας. Στο χώρο αυτό, ωστόσο, και παρά τις δύσκολες ως και απαγορευτικές συνθήκες, παρακολουθήσαμε δύο θεατρικά αποσπάσματα στα πλαίσια του εορτασμού

της 25ης Μαρτίου.

Την παράσταση ανέβασαν οι μαθητές του τμήματος επιλογής θεατρολογίας Α2 σε συνεργασία με την καθηγήτριά τους κ. Κωνσταντίνα Ζερβογιώργη και με τη συμβολή του φιλολόγου κ. Γιάννη Παππά. Πολύτιμη ήταν η βοήθεια της κ. Αιμιλίας Φουντούκη, καθηγήτριας του 4ου Γυμνασίου Κερατσινίου, με την οποία τα παιδιά είχαν ανεβάσει πέρυσι μία εξαιρετική παράσταση.

Τα αποσπάσματα προέρχονταν από τα θεατρικά έργα: «Η γυναίκα της Ζάκυθος» του Δ. Σολωμού και «Να ζει το Μεσολόγγι» του Β. Ρώτα.

Συγχαρητήρια παιδιά! Μας αρέσατε πολύ και μας συγκινήσατε!